

HET NUT VAN BOEKEN EN DE UITNEMENDHEID VAN PERKAMENTEN

Preek gehouden in de Providence Chapel te Londen,
op woensdag 9 maart 1796.

Deze dag was door de overheid aangewezen als boete- en bededag tijdens de oorlog met
Frankrijk 1793-1814.

"Daarom wordt gezegd in het boek van de oorlogen des HEEREN.
Wat Hij deed bij de Rode Zee en bij de beken van Arnon."
Num. 21:14, Engelse vertaling.

Oorspronkelijke titel:

The Utility of the books and the Excellency of the Parchments

HIERAAN TOEGEVOEGD

2 preken over het koninkrijk van Satan en het koninkrijk van God

*"Maar indien Ik door den vinger Gods de duivelen uitwerp, zo is dan het Koninkrijk
Gods tot u gekomen."* Lukas 11: 20.

Uitgegeven bij:

T. Bensley
Bolt Court
London

door
William Huntington S.S.

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2002

Het nut van boeken en de uitnemendheid van perkamenten

... *"en de boeken, inzonderheid de perkamenten."*

2 Timótheüs 4:13

De apostel was op dat moment gevangene te Rome. Hij had een goed geweten en leefde dagelijks in afwachting van het martelaarschap. Hij had de loopbaan bijna gelopen en de strijd des geloofs bijna beëindigd. De laatste vijand, de dood, naderde en Paulus wist dat hij die strijd niet ontlopen kon. Hij was nu oud geworden. De jongeling, genaamd Saulus, aan wiens voeten die moordenaars van Stéfanus hun kleren hadden neergelegd, was nu de oude man Paulus.

Lange tijd was hij dagelijks gestorven. Door zijn bediening was het leven in anderen gewerkt en de dood in hemzelf. De oude mens was meer en meer afgestorven en de nieuwe mens was dagelijks vernieuwd.

Paulus was eens tot in de derde hemel opgetrokken geweest, waar hij de prijs waarnaar hij had gejaagd en de kroon waarvoor hij had gestreden, had gezien. Hij wist dus dat de uitkomst van zijn loopbaan niet onzeker was en dat hij in de strijd niet in de lucht hoefde te slaan. Maar hoewel zijn aardse tabernakel nu wankelde en door het verstrijken van de jaren bijna helemaal afgebroken was, moest het verderfelijke - wat door de wet verboden was - geofferd worden ten nutte en ter bevestiging van het geloof van Gods kinderen. Paulus had voor Nero slechts één antwoord gegeven, toen iedere medearbeider hem verlaten had en niet één van hen die met hem onder het juk waren geweest, hem bijstond. Maar toen alle soldaten waren gevlucht, was de overste Leidsman der zaligheid in de bres gaan staan, als de Persoon Die het grootste belang had in de zaak van Paulus. „Maar de Heere heeft mij bijgestaan, en heeft mij bekrachtigd; opdat men door mij ten volle zou verzekerd zijn van de prediking,” 2 Tim. 4:17. De rechtszaak duurde lang, veel vragen werden gesteld en wonderlijke antwoorden werden gegeven. Zo werd het gerechtshof een kerk, vernam de senaat het Evangelie der zaligheid van een gevangene die in ketenen voor de rechtbank stond en hoorden de senaat en de toeschouwers het Evangelie niet verkondigen in een preek maar in een tweegesprek. De keizer stelde vragen en Paulus gaf antwoorden. De eerste bracht zijn sterke argumenten naar voren, de tweede antwoordde in de kracht van de Koning van Jakob. Nero verhoorde Paulus en Paulus verhoorde hem. Hij veroordeelde Paulus en Paulus veroordeelde hem. Hij bracht Paulus ter dood en de bediening van Paulus was een reuk des doods ten dode voor hem. Zo doodden ze elkaar. Nero doodde het lichaam van Paulus en dat was alles wat hij kon doen, maar Paulus doodde Nero's lichaam en ziel.

Het behaagde de Heere om deze gesprekken te zegenen. Het hele paleis wist van de banden van Paulus. Ja, toen de Heere hem bijstond en versterkte, gebruikte Hij ook de boog van Paulus' tong om pijlen van overtuiging af te schieten op velen in het hof. Hij liet Paulus prediken voor de rechtbank, opdat Hij door de antwoorden van Paulus velen voor de vierschaar zou dagen. Zo werd er veel afgehandeld in het gerechtshof en in het hof van het geweten. Daarom lezen we dat er zelfs in het paleis kinderen van God zijn: "Al de heiligen groeten u, en meest die van het huis des keizers zijn," Filipp. 4:22.

Paulus' eerste antwoord was gegeven en nu verwachtte hij voor de tweede keer gehoord te zullen worden. Daarna verwachtte hij van zijn post in dit tijdelijke leven afgelost te worden. Daarom spoorde hij Timotheüs, die na hem de gemeenten zou leiden, aan met de woorden: "Strijd den goede strijd des geloofs, grijp naar het eeuwige leven," 1 Tim. 6:12.

Hij waarschuwt hem voor zware tijden, dwaalleraars en naamchristenen. De mensen zullen dan liefhebbers van zichzelf blijken te zijn en vijanden van de gezonde leer. Hij raadt hem aan om het werk van een evangelist te doen. Niet het werk van een letterknecht of van een uitwendig hervormer, maar het werk van een dienaar van de Geest, die staat naar wedergeboorte en inwendige vernieuwing door de Heilige Geest en de mensen daartoe beweegt. Uit die inwendige verandering van het hart en die inwoning van de Geest Gods, komt ieder goed woord en werk voort. Zulke mensen zijn "geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat zij in dezelve zouden wandelen," Ef. 2:10. Hij overreedt hem dat hij moet maken dat men van zijn dienst ten volle verzekerd is, om de hele raad Gods te prediken en te verkondigen in haar kracht, macht en naakte eenvoud en dat met een ernstig beroep op God en het geweten.

Deze prediking moet voorafgegaan en beëindigd, begonnen en vervolgd worden met het gebed. Daarna moeten de afloop en de vruchten ervan worden afgewacht om zo te zien welke kracht en macht er van de prediking uitgaat en verzekering te krijgen. Als hij dit ziet, kan hij bemoedigd en aangespoord worden om getrouw in de bediening te zijn, omdat hij ziet en weet dat het de kracht Gods tot zaligheid is voor een ieder die gelooft. Hij vertelt hem ook over de verschillende omstandigheden van hen die met hem onder het juk waren. Demas heeft de wereld lief gekregen. Crescens is naar Galatië gegaan, Titus naar Dalmatië en er is niemand bij hem dan Lukas. Hij wil graag dat Timótheüs Markus, die zeer nut is in de bediening, meebrengt. Dit is waarschijnlijk dezelfde Markus die wegvluchtte voor het werk in Pamfilië en die Paulus niet mee wilde nemen. Daarom scheidten Paulus en Barnabas, de twee grote voorvechters van de waarheid, en nam elk van hen een jonge vaandeldrager met zich mee: Paulus nam Timotheüs mee en Barnabas Markus.

Markus schijnt iemand geweest te zijn die al gauw bezweek en toch zijn werk weer opnam als hij weer op krachten gekomen was. Hoewel zijn geloof te zwak was om over de beek Besor te gaan; was zijn hart zo oprecht dat hij vastbesloten was om bij de ware leer te blijven. Nu hij wat meer gewend is geraakt aan de ontberingen van het arbeidsveld, blijkt hij zeer nuttig te zijn in de bediening. Spoedig kan hij echter geen enkel nut meer hebben van Paulus' persoonlijke bediening. Het lijkt er dan ook op dat Markus opgewassen is in de genade en dat zijn krachten vermeerderd zijn.

Paulus verzoekt Timótheüs, die dan bevestigd en verordineerd is tot evangeliedienaar van de gemeente te Eféze, om zich zoveel mogelijk te beijveren om snel naar hem toe te komen. Blijkbaar was er dichtbij Eféze een plaats die Troas werd genoemd. Daar woonde Carpus, iemand bij wie Paulus graag verbleef. Bij hem had Paulus toen hij voor de laatste keer uit die plaats vertrok, al zijn persoonlijke bezittingen achtergelaten, met uitzondering van de dingen die hij meenam. Zo handelde hij naar zijn eigen leer: "Niemand, die in de krijg dient, wordt ingewikkeld in de handelingen des leeftochts," 2 Tim. 2:4.

Tijdens zijn reis naar Rome kon hij met zijn bezit blootgesteld worden aan gevaar, daarom liet hij zijn voornaamste en belangrijkste bezittingen achter bij zijn gastheer. Dit zijn drie dingen: zijn mantel, zijn boeken en zijn perkamenten.

Net als Rachel die achteraan werd geplaatst in Jakobs twee heiren, worden de *perkamenten* het laatst genoemd en worden ze nauwlettend in het oog gehouden. Breng

de boeken, inzonderheid de perkamenten," 2 Tim. 4:13. We weten dat Paulus alles had verloren en daarom kunnen we niet aannemen dat hij bij zijn sterven veel aardse bezittingen achterliet. Ik heb wel eens gedacht dat ik de hele wereld wel wilde geven, als ik die bezat, om een erfgenaam te zijn van alle genade en kennis van Paulus, hoewel ik nog geen vijf pond zou willen geven om erfgenaam te zijn van zijn leven onder de wet. In de grootste nood voorzag de gemeente te Filippi in zijn behoeften en zond hem die goederen door de hand van Epafroditus. Onesiforus vond hem in Rome en voorzag in zijn nood. Hij schaamde zich niet voor de ketenen van Paulus en daarom zendt deze een hartelijk gebed op voor hem, opdat hij genade zou vinden bij God in die grote dag naar Gods eigen belofte: "Want Ik ben hongerig geweest, en gij hebt Mij te eten gegeven; Ik ben dorstig geweest, en gij hebt Mij te drinken gegeven; Ik was in de gevangenis, en gij zijt tot Mij gekomen," Matth. 25:35, 36. Hieruit kunnen we afleiden dat Paulus maar weinig rijkdommen van deze wereld te vermaken had.

Het is zeker dat Paulus niets van ons wist en toch worden we gevonden onder zijn erfgenamen. Wat er van zijn mantel is geworden weet ik niet, maar ik ga ervan uit dat zijn geliefde zoon Timótheüs die gekregen heeft. Wie kreeg de mantel van Elia? Dat was toch zijn opvolger Elisa? Wat betreft de boeken en de perkamenten, ik geloof dat wij die tot op deze dag bezitten en ik hoop dat we ze altijd zullen bezitten.

Ik kom nu tot de woorden van onze tekst. "... *en de boeken, inzonderheid de perkamenten,*" 2 Timótheüs 4:13.

Aan de hand van deze woorden zal ik vier dingen overdenken.

- I. Wat ik onder de boeken versta.
- II. Wat ik onder de perkamenten versta.
- III. Waarom deze bijzondere opdracht wordt gegeven.
- IV. Zal ik die beide toepassen op onze omstandigheden.

I. De boeken

Onder de boeken versta ik de vijf boeken van Mozes en de boeken van alle profeten waaraan hij zijn eigen bekering tot het geloof en zijn eigen roeping tot de bediening toetste. Hieraan toetste hij ook zijn roeping als apostel om de redding van de heidenen te verkondigen. Zijn opdracht reikte tot de heidenwereld en was daartoe ook voornamelijk beperkt.

In het eerste boek van Mozes, Genesis, wordt dit werk van de grote apostel voorspeld. "God breide Jafeth uit, en hij wone in Sems tenten!" [Engelse tekst: God overtuige Jafeth en] Gen. 9:27. Dit was de eerste heenwijzing naar onze zaligmaking nadat de eerste wereld was verwoest en nadat vanuit de hemel aan Noach en zijn gezin in de ark onderscheidmakende genade had bewezen. Jafeth was de vader van de heidenen. Zijn nakomelingen verspreidden zich over de eilanden der heidenen. Overtuiging is het werk van het geloof in het hart. Uitbreiden is de verlossing, bevrijding, invrijheidstelling en vrijlating uit gevangenschap van hen die geboeid liggen onder een gebroken wet in ongeloof en in de macht van de zonde en de satan, die buitengesloten zijn, die weggehouden worden van Gods gunst, Zijn aangezicht en Zijn tegenwoordigheid en die geen gemeenschap of omgang met God kunnen hebben. "Wonen in de tenten van Sem," wil zeggen dat de gordijnen van Gods gunst over ons zijn uitgespreid, de koorden van eeuwige liefde naar ons zijn uitgestrekt en de tentstokken - de pilaren der waarheid, de uitverkorenen onder de heidenen - zijn opgericht.

Hij noemt nog een andere profetie uit de boeken van Mozes die hier betrekking op heeft. "Zij hebben Mij tot ijver verwekt door hetgeen geen God is; zij hebben Mij tot toorn verwekt door hun ijdelheden; Ik dan zal hen tot ijver verwekken door die genen, die geen volk zijn; door een dwaas volk zal Ik hen tot toorn verwekken," Deut. 32:21. De profetieën van Hosea en Jesaja worden aangehaald om dit te bewijzen en de apostel kwam hierdoor tot de slotsom dat het een vervulling van de profetieën en beloften aan ons was dat hij was opgeraapt, tot apostel was verkoren en naar de heidenen was gezonden.

De apostel deed al zijn werk in de Heere overeenstemmen met de boeken. Hij betuigde "beiden klein en groot; niets zeggende buiten hetgeen de profeten en Mozes gesproken hebben, dat geschieden zoude; namelijk dat Hij, de Eerste uit de opstanding der doden zijnde, een licht zou verkondigen dezen volke, en de heidenen," Hand. 26:22, 23.

Uit de boeken nam hij zijn woorden en zinnen. "En ik broeders, als ik tot u ben gekomen, ben niet gekomen met uitnemendheid van woorden of van wijsheid, u verkondigende de getuigenis van God. Want ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u, dan Jezus Christus, en Die gekruisigd. En mijn rede en mijn prediking was niet in bewegelijke woorden der menselijke wijsheid, maar in betoning des geestes en der kracht; opdat uw geloof niet zou zijn in wijsheid der mensen, maar in de kracht Gods," 1 Kor. 2:1-5. 1 De boeken waren de regel, de gedragslijn en het paslood van Paulus, waaraan hij al zijn werk toetste als een wijze bouwmeester. Als hem iets werd gevraagd waarover hij niet Gods oordeel of uitspraak had, deelt hij ons dat mee en zegt hij dat hij hiermee zijn eigen mening geeft. "Doch dit zeg ik uit toelating, niet uit bevel." "Doch de getrouwden gebied niet ik, maar de Heere." "Maar de anderen zeg ik, niet de Heere," 1 Kor. 7:6, etc.

Paulus' ondervinding, oordeel, geloof, bediening, leer, tucht, godsdienst, leven, handel en wandel werden getoetst aan de boeken. Zijn oordeel over allerhande zaken legde hij naast deze regel en de rechtvaardigheid die hij preekte legde hij naast dit paslood. Paulus vergeleek geestelijke dingen met geestelijke dingen. Hij vergeleek geestelijke profetieën met hun uitkomsten, geestelijke beloften met hun vervulling, geestelijke werken in het hart met de woorden in de boeken. Hier zag hij dat genade en waarheid aan alle beloften voorafgingen en dat trouw en liefde erop volgden om ze waar te maken.

Uit de boeken neemt Paulus alle Joodse offeranden, feesten en andere instellingen die de wet voorschreef, de typen, beelden en afschaduwingen onder de vorige bedelingen de tabernakel en de verborgenheden van de eredienst. Het verbond dat met de Israëlieten was gemaakt en alle vaten en zaken die tot de dienst in de tabernakel behoorden; worden in de herinnering geroepen en geleidelijk aan onder de bediening van de Heilige Geest door de grote apostel voorgesteld. Dit alles wordt ons voorgesteld en overgeleverd in zijn zuivere, geestelijke en evangelische zin en mening. Ook wordt ons Christus voorgehouden in het grote werk dat Hij op Zich nam en voltooide, als de betekende Zaak waarop al die dingen wezen, het Wezen dat zij afschaduwden en het Tegenbeeld waarvan zij allemaal een type waren. Daarom wordt Christus aangeduid als ons Altaar, onze grote Hogepriester, ons Offer, onze Verzoening en ons Paasoffer. Ja, Hij leed buiten de poort, is opgestaan uit de doden, opgevaren in de hoogte en ingegaan in het Heilige der heiligen nadat Hij een eeuwige verlossing voor ons had aangebracht.

Met behulp van de boeken voert Paulus ons ook langs de galerij van de geloofshelden, beginnend met Abel, terwijl hij verdergaat met de wereld voor de zondvloed, de tijd van de aartsvaders en uitkomt bij de Mozaïsche bedeling. Ja, tenslotte ontbreekt hem zelfs de tijd om de geestelijke stamboom van zijn hemelse broeders en zusters verder te tekenen. Hij zegt ons wat hun geloof was en wat hun geloof deed. Eerst zegt hij wat het was: "een vaste grond der dingen die men hoopt." Zij hoopten op de komst van de Messias, de verlossing en de heerlijkheid door Hem. Christus Die in hun hart woonde door het geloof, was de vaste Grond van alles wat zij hoopten en verwachtten. Hun geloof was het bewijs van de dingen die zij niet zagen. Zij zagen de Messias niet in het vlees. Zij zagen niet dat de profetieën en beloften door Hem werden vervuld en dat de weg in het Heilige der heiligen was ingewijd door het voorhangsel van Zijn vlees. Zij zagen Hem niet in Zijn verheerlijkte menselijke natuur, hoger dan de hemelen. Hun geloof was echter een vertrouwen dat deze dingen waar waren en in dit vertrouwen lag hun sterkte. Door het geloof zagen zij de belofte van verre en door de liefde omhelsden zij het beloofde Zaad. Zoals ze leefden in het geloof, stierven ze ook allen in het geloof. De ogen van hun lichaam werden in vertrouwen gesloten en toen hun zielen ontwaakten, mochten ze alles duidelijk zien, voor altijd. Zij lieten hun vleses tabernakel achter, om in hope te rusten. Hun zielen worden "geesten der volmaakte rechtvaardigen," genoemd Hebr. 12:23.

Zij verkregen een goede getuigenis door het geloof. Zij getuigden door hun vertrouwen. Daarop richtten hun geloof en hun handel en wandel zich. Door hun geloof en lijdzaamheid op de aarde, erven ze nu de heerlijkheid in de hemel die hen was beloofd.

Uit de boeken verkreeg Paulus een getrouwe weergave van de schepping en het ontstaan van de wereld. Zo kan hij alles terugleiden tot de eerste Oorzaak, de drie-enige God van alle mensen en de alwijze Beschikker van alle gebeurtenissen. Hij vond in de boeken nooit zoiets als "eeuwigheid van de aarde," waarover de deïsten dromen en waarin dwazen geloven. Paulus maakt God niet tot een Persoon Die de aarde heeft veranderd en verbeterd, maar wijst Hem aan als de Maker en Schepper van alle dingen. "Door het geloof verstaan wij dat de wereld door het woord Gods is toebered, alzo dat de dingen die men ziet, niet geworden zijn uit dingen die gezien worden," Hebr. 11:3.

Ons wordt duidelijk gezegd Wie de aarde heeft gegrondvest en Wie de hemelen heeft gespreid. Ook wordt ons meegedeeld hoe de aarde zal versmelten en de hemelen zullen toegerold worden als een boek, als de verborgenheid Gods vervuld is en de maat der ongerechtigheid vol is.

In de boeken vindt Paulus ook de oude raad, het verbond en de besluiten van eeuwigheid, beschreven. Hierin staat geschreven over de raad en het voornemen van de hemelse Vader, over Zijn onveranderlijke verkiezing van het zaad van de maagd Maria dat in de volheid des tijds door het Goddelijk Woord in haar baarmoeder ontvangen zou worden en één zou worden met Hem door een eeuwige vereniging. Hierin staat geschreven dat de Zaligmaker ermee instemde om het vlees en bloed van Zijn kinderen aan te nemen, dat de Vader ons liefhad en ons in Hem verkoren heeft en dat Hij Hem aan ons gegeven heeft en ons aan Hem. Hierin staat ook geschreven over het leven dat Hij ons in Hem gaf, over onze verkiezing om veranderd te worden naar Zijn beeld, over het leven en de heerlijkheid in Hem en over de genieting van de heerlijkheid waartoe Hij ons brengt.

Uit de boeken toont hij de profetieën en de beloften uit de tijd voor Christus," vleeswording, de vervulling ervan bij Zijn komst en de heerlijkheid die daarop zou volgen voor Jood en heiden. Hij wijst er ook op dat de Joden om hun ongeloof

verworpen zullen worden, dat de heidenen zalig zullen worden, dat alle stammen opnieuw zullen worden aangenomen en dat de volheid der heidenen daarin besloten ligt. Hij wijst op de wereldwijde heerschappij van Christus, Zijn tweede verschijning aan het eind van de wereld en de opstanding van de rechtvaardigen, de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, de heerlijke rust die er overblijft voor het volk van God, het houden van de grote Sabbat tijdens het duizendjarige rijk, de opstanding van de goddelozen en hun laatste oordeel aan het einde der tijden. Hij wijst er ook op dat het Koninkrijk der genade aan de Vader overgegeven zal worden, opdat het Koninkrijk van de grootste heerlijkheid gestalte zal krijgen. De vervulling en de zalige genieting hiervan is alles wat ons hart kan hopen of onze hoop kan verwachten.

Uit de boeken weten we ook van de schepping van de engelen door Christus en van het besluit dat aan hen was geopenbaard: "Als Hij wederom de Eerstgeborene inbrengt in de wereld in de menselijke natuur, zegt Hij: En dat alle engelen Gods Hem aanbidden," Hebr. 1:6.

Sommigen weerstonden echter de wil van hun Maker en verachtten op die wijze dus het menselijk geslacht. Zij rebelleerden tegen deze Goddelijke openbaring en dit geopenbaarde besluit. Ze bleven dus niet in de waarheid en daarom werden ze dwaas genoemd en verbannen uit hun woonplaats of zalige woningen. Bij deze dwaasheid hebben ze uit wraak de dwaasheid van de grote overtreding gevoegd, dat ze probeerden de wil van God tegen te staan in alles wat betrekking had op onze zaligheid. Ze bedrogen Eva en misleidden Adam door haar toedoen. Zo brachten ze de zonde in de wereld en door de zonde de dood. Zo hebben ze koninklijke heerschappij verkregen over de kinderen der mensen, die allen eertijds onder hen hebben verkeerdt.

De boeken tonen ons de ondergang van satan en zijn werken door de dood van Christus. Ze laten ons zien hoe de kop van de satan werd vermorzeld door de verbrijzelde verzenen van de Zaligmaker. Ze tonen ons het oordeel dat op de laatste dag geveld zal worden over de engelen door Christus de Rechter, door het vonnis van iedere predikant en door het getuigenis van al Gods kinderen. De boeken besluiten met de eeuwige verbanning, gevangenschap en straf van de satan, al zijn legioenen engelen en de ontelbare schare mensen die zijn vervloekte belangen hebben begunstigd en gesteund en die gestorven zijn terwijl ze met hem een verdrag gesloten hadden.

Naast deze heilige boeken van de Heilige Schrift, zien we dat Paulus, omdat hij onder de heidenen werkte en de vijanden altijd complotten smeedden tegen hem, als hij kon ieder boek van hen gebruikte wat van enige betekenis kon zijn voor hem. De inwoners van Athene waren blijkbaar vastbesloten om alle goden te eren en te beminnen. Ze waren echter bang dat er een god was die ze niet kenden. Als er zo'n wezen was in de wereld of elders, wilden ze het niet tot jaloezie verwekken en daarom wijdden ze er een altaar aan. Zo hoopten ze zich te vrijwaren van de toorn of jaloezie van iedere god. Hieruit lijkt dus te volgen dat ze een wet hadden om ieder die een vreemde god onder hen predikte of verkondigde te straffen met de dood of een andere straf. Op grond van deze wet grepen ze Paulus, toen hij de dood en de opstanding van Jezus verkondigde. "Sommigen van de Epikuréische en Stoïsche wijsgeren streden met hem; en sommigen zeiden: wat wil toch deze klapper zeggen? Maar anderen zeiden: hij schijnt een verkondiger te zijn van vreemde goden; omdat hij hun Jezus en de opstanding verkondigde. En zij namen hem, en brachten hem op de plaats, genaamd Areópagus, zeggende: kunnen wij niet weten, welke deze nieuwe leer zij, daar gij van spreekt? Want gij brengt enige vreemde dingen voor onze oren; wij willen dan weten, wat toch

dit zijn wil," Hand. 17:18-20. Paulus schijnt iets geweten te hebben van deze wet en maakt goed gebruik van hetgeen hij ervan weet. Hij zegt hen dat ze hem daarvan niet kunnen beschuldigen en dat ze die aanklacht niet kunnen onderbouwen, want "stad doorgaande en aanschouwende uw heiligdommen, heb ik ook een altaar gevonden, op hetwelk een opschrift stond: *de onbekende God*. Deze dan, Die gij niet kennende dient, verkondig ik ulieden," Hand. 17:23. Zij hadden een altaar gewijd aan de onbekende God. Zonder enige twijfel was er een God waarvan ze moesten erkennen dat ze hem niet kenden. Paulus wijst hen nu aan de hand van het opschrift van het altaar op hun onwetendheid in de godsdienst en verkondigt hun de God Die ze - naar hun eigen belijdenis - niet kenden. Zo werkte hij zich uit onder deze zinsnede van de wet en onder de handen van zijn beschuldigers. Hier zien we de listigheid van de slang en de oprechtheid van de duif.

Opnieuw gebruikt Paulus één van hun eigen boeken tegen hen. "God, Die de wereld gemaakt heeft en alles wat daarin is, Deze, zijnde een Heere des hemels en der aarde, woont niet in tempelen met handen gemaakt, en wordt ook van mensenhanden niet gediend, als iets behoevende, alzo Hij Zelf allen het leven, en de adem, en alle dingen geeft; en heeft uit enen bloede het ganse geslacht der mensen gemaakt. Want in Hem leven wij, en bewegen ons, en zijn wij; gelijk ook enigen van uw poëten gezegd hebben: Want wij zijn ook Zijn geslacht. Wij dan, zijnde Gods geslacht, moeten niet menen dat de Godheid goud, of zilver, of steen gelijk zij, welke door mensenkunst en bedenking gesneden zijn," Hand. 17:24-26, 28, 29.

Paulus gebruikt nog een keer enige woorden van een dichter uit Kreta tegen hen: "Een uit hen, zijnde hun eigen profeet, heeft gezegd: De Kretensen zijn altijd leugenachtig, kwade beesten, luie buiken," Titus. 1:12. Hier wordt het liegen voorgesteld als hun nationale zonde, worden de Kretensen getekend als wrede en meedogenloze mensen met handen die traag zijn tot het werk en een buik die even lui, dood en zwaar is, omdat ze vraatzuchtig zijn en overdadig leven. Ook verklaart Paulus hier dat dit getuigenis waarachtig is en verzoekt hij Titus hen scherp te bestraffen, opdat ze gezond mogen zijn in het geloof.

Ik zal nu niet meer spreken over de boeken en het gebruik dat Paulus ervan maakte en handelen over de perkamenten.

II. *De perkamenten*

1. Hieronder versta ik in de eerste plaats het Evangelie van Lukas. Deze vrome man merkte de apostel spoedig na zijn bekering tot het geloof op en hij bleef met hem tot het einde. Hij was de enige die nu in Rome bij Paulus was. Deze noemde hem de geliefde medicijnmeester. Vanwege het Evangelie dat hij had geschreven, verkreeg hij lof van alle gemeenten. Sommigen zijn van mening dat Paulus, wanneer hij zegt "naar mijn Evangelie," het Evangelie naar Lukas bedoelt en daarnaar verwijst. Deze man was een goede schrijver, zijn stijl was sierlijk, zijn taal verheven. Hij schijnt een man van aanzien en van naam geweest te zijn, wat blijkt uit het feit dat hij zijn werken wijdt aan een aanzienlijk man, de gouverneur van een of andere provincie, die hij aanspreekt met zijn hoge titel "voortreffelijke Theofilus," Luk. 1: 3.
2. In de tweede plaats versta ik onder de perkamenten de Handelingen der Apostelen, waarvan Lukas de schrijver was. Hij schijnt zowel een oog- als een oorgetuige geweest te zijn van de tekenen, wonderen en machtige daden, waarvan dat perkament verhaalt en waarvan het een getrouw getuigenis geeft. Ik geloof dat Lukas Paulus vergezelde op zijn reis naar Rome en dat hij met hem schipbreuk

geleden heeft. Het lijkt wel of de Heere hem heeft aangewezen om Paulus' wegen gade te slaan en zijn schrijver te zijn, zoals Baruch de schrijver van Jeremia was. Hij mocht persoonlijk de goede hand des Heeren en het werk Zijner handen gadeslaan en wat hij zag, schreef hij op. Zo vermeldde hij aan het nageslacht de grote daden, verschrikkelijke Majesteit en goedertierenheid des Heeren.

3. In de derde plaats kunnen de perkamenten ook de besluiten en afspraken van de apostelen en ouderlingen bevatten die bijeengekomen waren in Jeruzalem. Deze besluiten handelden over de besnijdenis en het houden van de hele wet om de zaligheid te verkrijgen. Hierover bestond geen kleine onenigheid en twist tussen Paulus en de ijveraars der wet, tot de hele synode van de apostelen in Jeruzalem een uitspraak deed over deze zaak. Paulus maakte deze besluiten bekend aan elke gemeente die hij bezocht. "En alzo zij hun de verordeningen over, die van de steden doorreisden, gaven zij apostelen en de ouderlingen te Jeruzalem goed gevonden waren, om die te onderhouden," Hand. 16:4.
4. In de vierde plaats bevatten de perkamenten zonder twijfel letterlijke afschriften van de brieven die God door Zijn apostel aan de gemeenten had gezonden: de gemeenten te Rome, Korinthe, Galatië, Kolosse, Filippi, Efeze, Thessalonica en de Hebreërs. Paulus kende de list van de satan wel. Hij wist dat de satan niet alleen altijd de vijand maar ook de aap van God was en is. Hij wist dat de satan in de tijd van de profeten valse profeten had gezonden en in de tijd van de Levitische priesters de wereld had bevolkt met valse priesters: priesters van Baäl, priesters van Jupiter en priesters van ik weet niet welke god. In Paulus' dagen, toen de apostelen, de hoogste gezanten die er ooit waren, werden uitgezonden, werden er ook valse apostelen uitgezonden door de satan. In deze tijd veranderde de satan zich in een engel des lichts en zijn dienaren veranderden zich als waren zij dienaren der gerechtigheid 2 Kor. 11:14, 15. De apostelen, die extra-ordinaire gaven hadden, wisten dat er na hen in de komende tijd gewone leraars zouden zijn en dat er valse leraars onder hen gevonden zouden worden, zoals er onder hen valse apostelen waren geweest. Om de duivel voor te zijn, zijn helse alleenheerschappij teniet te maken, de kwakzalverij van de handlangers van de duivel en de verspreiding van hun namaakmedicijnen te verhinderen, bewaart Paulus letterlijke afschriften van al zijn brieven, die woordelijk op perkament geschreven zijn.
5. In de vijfde plaats is het aannemelijk dat Paulus ervoor zou hebben gezorgd dat het Evangelie van Mattheüs en Markus bewaard werden als ze niet op schrift gesteld waren. Waarschijnlijk waren ze echter wél op schrift gesteld, hoewel ik geloof dat dit niet gold voor het Evangelie van Johannes. Als hij de heidense dichters bestudeerde, is het niet aannemelijk dat hij deze boeken niet aan zijn bibliotheek toevoegde. Petrus kende de brieven van Paulus goed en zonder twijfel bezat Paulus het Evangelie van Mattheüs en Markus en misschien had hij ook de Brieven van alle andere apostelen die toen nog leefden in zijn bezit. "Want ik word van deze twee gedrongen, hebbende begeerte om ontbonden te worden en met Christus te zijn; want dat is zeer verre het beste," Filipp. 1:23. De liefde voor de gemeenten hield hem echter bij de zomen van zijn kleed vast en deed hem belijden dat het beter was voor hem om in het vlees te blijven. Hoewel hij voorheen niet tot een keuze kon komen - "wat ik verkiezen zal, weet ik niet," Filipp. 1:22 - schijnt hij nu tot een besluit gekomen te zijn en wil hij hængaan. Daarom wil hij er voor zorgen dat zijn zaken in orde zijn en, als een liefhebbend vader die wat voor zijn kinderen opzij heeft gelegd, verzamelt hij al zijn goederen en bezittingen die over de wereld verspreid waren. Nu heeft hij al zijn bezittingen bij zich, behalve zijn reismantel, zijn boeken en de perkamenten.

Ik denk dat de reismantel aan Timótheüs werd gegeven. De boeken werden verdeeld onder zijn mede-arbeiders, die hij beveelt dezelfde dingen te zeggen als hij had gesproken. De perkamenten zijn waarschijnlijk vermaakt aan alle heidense gemeenten en de rest van zijn bezittingen was, naar ik geloof voor niemand van belang. Dit brengt me tot mijn derde gedachte.

III. *De uitnemendheid van de perkamenten: waarom deze bijzondere opdracht gegeven wordt.*

- ? Ten eerste. We zullen nu nadenken over de perkamenten en bezien waarom er een speciaal bevel is gegeven met betrekking tot de perkamenten. Breng de boeken, *inzonderheid de perkamenten*. De apostel wist heel goed dat de boeken wijdverspreid waren in de wereld. Ze werden gevonden in de koninklijke bibliotheek te Alexandria in Egypte en in iedere stad waar zich maar enige Joden hadden gevestigd en een synagoge hadden opgericht om hun boeken te bewaren. Van oude tijden af waren er in elke stad mensen die Mozes preekten. De perkamenten waren echter niet zo wijd verspreid. Daarom kwam Paulus tot de slotsom dat zelfs de duivel zelf de boeken niet zou kunnen vernietigen en besloot hij de perkamenten te beschermen tegen al het gevaar dat hen zou kunnen overkomen. Behalve dat,
- ? In de tweede plaats waren de boeken nu in zekere zin niet meer van toepassing op Paulus' tijd en was een deel van hun inhoud, met name het deel over het verbond der werken, verouderd en nabij de verdwijning. "Als Hij zegt: Een nieuw verbond, zo heeft Hij het eerste oud gemaakt," Hebr. 8:13. De perkamenten waren echter nog in ontwikkeling. Er waren minder perkamenten dan boeken en ze waren nog niet voltooid. Het Evangelie van Johannes en het boek der Openbaring waren waarschijnlijk nog niet geschreven. Als een liefhebbend vader, die zijn kleinste kinderen vaak met de meeste zorg omringt, wijdt Paulus, die geen vrouw of kinderen heeft naar het vlees, zijn gedachten en zijn zorg aan de dingen die hem onder de zon het meest na aan het hart liggen. Dat zijn de Kerk van God en de perkamenten.
- ? In de derde plaats, hielden de Joden, waar ze ook leefden in de verstrooiing en of ze godsdienstig waren of niet, veel van de boeken; maar waren ze onder de hemel de grootste vijanden van de perkamenten. Paulus wist dat ze net als Herodes hun uiterste best zouden doen om "dit jonge kind," te vernietigen. Ze hadden de Heere Jezus en sommige van Zijn apostelen gedood en stelden zich ten doel om ook alle andere apostelen om te brengen. Het was dan ook niet waarschijnlijk dat de perkamenten aan de vernietiging zouden ontkomen als ze in hun handen zouden vallen. Als ze de volgelingen van het Lam in de ban hadden gedaan en hadden vervloekt en de prediking van Zijn Evangelie hadden verboden, zouden ze zonder twijfel de inhoud van de perkamenten van onder de hemel doen verdwijnen.
- ? In de vierde plaats is het wel waar dat de boeken alle profetieën en beloften van de toekomstige dingen bevatten en vermeldden wat de Messias zou doen, maar in de perkamenten is verhaald dat Hij is verschenen en wat Hij heeft gedaan. Johannes, die op Christus wees, was de grootste profeet die van vrouwen was geboren, maar de kleinste in het Koninkrijk der hemelen na de dag van Pinksteren was groter dan hij. Zo is het ook duidelijk dat de bediening van de Geest heerlijker is dan die van de wet, dat Jezus groter is dan Mozes, dat de vervulling heerlijker is dan de belofte, dat de verzegeling van het visoen en de belofte heerlijker is dan de dingen die zijn voorspeld, dat de dingen die voor ons verworven zijn beter zijn dan de dingen van

- het Oude Testament, dat de vervulling van trouw en waarheid heerlijker is dan de belofte van waarheid alleen en dat de perkamenten uitnemender zijn dan de boeken.
- ? In de vijfde plaats hadden valse apostelen zich beijverd om de goede naam van Paulus aan te tasten, zijn plaats in te nemen en de genegenheid van Gods kinderen van hem te vervreemden. Daarom kwamen ze tot hen met uitnemendheid van woorden, "zeer opgeblazen ijdelheid sprekende," en hen verlokkende "door de begeerlijkheden des vleses en door ontuchtigheden," 2 Petr. 2:18. "Want van dezen zijn het, die in de huizen insluipen, en nemen de vrouwkens gevangen," 2 Tim. 3:6. Ja, hoewel zij Christus, Zijn Evangelie, Paulus en de hele kerk waar het Evangelie werd geleerd, haatten, hadden ze Christus gepreekt uit nijd en onder een deksel om aan Paulus banden verdrukking toe te doen, opdat ze het Evangelie zouden verdraaien en de belijders ervan zouden verwarren, terwijl Paulus een gevangene in een keten was. Paulus had zich al eerder tegenover hen gesteld. "Maar ik zal haast tot u komen en ik zal dan verstaan, niet de woorden dergenen, die opgeblazen zijn, maar de kracht. Want het Koninkrijk Gods is niet gelegen in woorden, maar in kracht," 1 Kor. 4:19. Ik wil de macht en de kracht van God in hun ziel, hun zending en opdracht zien. Ik wil weten hoeveel zij vermogen in het gebed en welke geestelijke zegelen er op hun bediening zijn gezet. Zo worden Paulus en de Kerk van zijn dagen door Christus geprezen. "Gij hebt beproefd degenen die uitgeven, dat zij apostelen zijn en zij zijn het niet; en hebt ze leugenaars bevonden; en gij hebt om Mijns Naams wil gearbeid, en zijt niet moede geworden," Openb. 2:2, 3.

Nadat de apostel zo met deze dienaren van de satan had getwist en hun woorden had weerlegd, moesten ze andere listen gebruiken. Ze vervalsten nu brieven en zonden ze naar de gemeenten als brieven van Paulus. Paulus ontdekte dit bedrog spoedig en deed de volgende waarschuwing uitgaan. "En wij bidden u, broeders, door de toekomst van onze Heere Jezus Christus, en onze toevergadering tot Hem, dat gij niet haastelijk bewogen wordt van verstand, of verschrikt, noch door geest, noch door woord, noch door zendbrief, als van ons geschreven, alsof de dag van Christus aanstaande ware. Dat u niemand verleide op enigerlei wijze," 2 Thess. 2:1-3. Om te voorkomen dat de gemeenten door deze strik van de duivel werden verwoest, tekende hij voortaan iedere brief met zijn eigen hand. "groetenis met mijn hand, van Paulus; hetwelk is een teken in iedere zendbrief; also schrijf ik," 2 Thess. 3:17. Hij schreef dat zijn eigen handtekening een onbetwistbaar teken zou zijn in iedere brief. Alles waar deze handtekening niet onder stond, was vals of vervalst.

Het komt mij voor dat hij als volgt schreef. Op zijn ootmoedig gebed gaf zijn grote Meester hem in waarover hij moest schrijven en onder de leiding van de Heilige Geest schreef hij het op. Deze woorden werden overgeschreven door Timotheüs, Epafroditus, Tychicus, Titus, Lukas en anderen. Een nauwkeurig afschrift van al deze brieven werd gemaakt door Lukas om alle vervalsing door de satan en zijn dienaren te voorkomen, opdat de perkamenten in de toekomst netjes, zuiver, onveranderd en onvervalst aan de gemeenten overgeleverd zouden worden, als de onnaspeurlijke rijkdommen van Christus, die nagelaten zijn aan de gemeenten en opdat deze olie zou vloeien van de baard van de grote Aäron tot aan de zomen van Zijn kleed, totdat de bovenste steen van het gebouw der genade zou zijn toegebracht met de toeroeping: *Genade, genade zij dezelve*, Zach. 4:7.

Omdat de apostel lange tijd getuige was geweest van de blijken van de trouw van Timotheüs en het ongeveinsde geloof in hem, zijn moeder Eunice en zijn grootmoeder Lois en hij geen medearbeider had die net zo was gesteld en voor wie het een

vanzelfsprekende zaak was om de belangen van de gemeente te behartigen, beveelt hij hem om alles in het werk te stellen om zo snel mogelijk naar hem toe te komen, omdat hij bang was voor zijn aankomst te zullen sterven. Hij zou hem dan kunnen aanwijzen als de uitvoerder van zijn laatste wilsbeschikking en testament, opdat hij als oor- en ooggetuige de volmacht zou hebben om de geestelijke erfenis van Paulus te bewaren en zo iedere ketterij die ooit in de naam van de apostel in de wereld zou worden gebracht op te merken en te weerleggen. Ook moest Timótheüs dit geestelijke erfgoed door afschriften overleveren aan alle gemeenten en ook in zijn eigen bibliotheek een afschrift van alle perkamenten bewaren, waaronder ook de brief waarin hem werd bevolen om geen andere leer te prediken. "Dit gebod beveel ik u, mijn zoon Timótheüs dat gij naar de profetieën die van u voorgegaan zijn, in dezelve de goede strijd strijdt. Houdende het geloof en een goed geweten, hetwelk sommigen verstoten hebbende van het geloof schipbreuk geleden hebben; onder welken is Hymeneüs en Alexander, die ik de satan overgegeven heb, opdat zij zouden leren niet meer te lasteren," 1 Tim. 1:18-20.

IV. Toepassing van het onderwerp op de huidige situatie

Sommigen zullen zeggen: *"Wat hebben de dood van Paulus, zijn laatste wil en testament en zijn boeken en perkamenten te maken met de staat waarin ons volk op dit moment verkeert, oorlog waarbij we zijn betrokken, de zware tijden die we beleven en de huidige vastentijd?"*

Ik antwoord: "Als noch de boeken noch de perkamenten ons enige grond geven tot vasten en gebed, kunnen we niet verwachten dat God ons aanziet, hoort en verhoort als we bidden om hulp in onze huidige omstandigheden. Als ons noch in de boeken noch in de perkamenten zo'n grond is gegeven en ons niet is toegestaan om onze ziel voor de Heere uit te storten, waar zouden we dan een grond vinden om in deze omstandigheden op te pleiten?"

We hoeven echter niet te zoeken naar voorbeelden hiervan of beloften in tijden van nood. "En roept Mij aan in de dag der benauwdheid; Ik zal er u uithelpen, en gij zult Mij eren," Ps. 50:15. De koningen van Israël riepen vaak een vasten uit en ze riepen de onderdanen van hun rijk op om de God des hemels te smeken voor hun eigen gezin, hun eigen land, de dienst van God en de bescherming en de veiligheid van hun vorst.

Moab, Ammon en de Edomieten trekken samen ten strijde tegen Israël onder de regering van Josafat. Josafat roept een vasten uit en zoekt de Heere in het gebed. Juda verenigt zich met hem en zoekt de Heere ook en de Heere laat Zich verbidden. Hij laat hen door een profeet zeggen dat zij die strijd niet hoeven te strijden. De God der legermachten zou de strijd winnen en zij zouden eerst de deugd van Zijn heiligheid prijzen en daarna de buit verdelen.

Als God een volk zegent met het eeuwigblijvend Evangelie, versterkt Hij dat volk met een extra leger. Alle volken hebben wel soldaten en iedere gelovige is een goed soldaat van Christus Jezus. De Kerk is een leger met banieren en troepen in het veld. Soms is een zeer groot leger vernietigd door het gebed en kon het de soldaten niet aanvallen. Het gebed is een deel van de wapenrusting van de christen. Farao en zijn hele leger kwamen op het gebed van Mozes om in de Rode Zee en dat op een zeer ongewone wijze. Israël werd gered door te vluchten en Farao kwam om door hen te achtervolgen.

Ondanks de grote verdorvenheid van dit volk en de vreselijke verbreiding van verderfelijke ketterijen, ben ik er in mijn hart van overtuigd dat er meer levende bewijzen van Gods barmhartigheid en onderdanen van Zijn bijzondere genade zijn in Groot-Brittannië dan elders in de hele wereld. Zelf ken ik er niet weinig in de stad en op

het platteland die God kennen, Zijn macht hebben ondervonden en toegang tot Hem verkregen hebben.

Bovendien buigt God vaak zo laag neer dat Hij in tijden van algemene rampspoed een onwetend volk tegemoet treedt tot de plaats waar het licht van de natuur hen kan brengen. Dit kunnen we zien bij de Ninevieten. Jona verkondigt in de straten dat Ninevé zal worden omgekeerd. Als hij deze vreselijke waarschuwing heeft doen klinken, raakt de hele stad in beroering. Hoewel de Middelaar hen niet was voorgesteld, hun niet de Geest des gebeds was beloofd en ze nergens op konden bouwen dan op een "Wie weet", deden ze toch de boosheid van hun handelingen weg, vastten ze, zaten ze neer in zak en as en riepen ze ernstig tot God. Naar Zijn eigen Woord, had God toen berouw van het kwaad. "In een ogenblik zal Ik spreken over een volk en over een koninkrijk dat Ik het zal uitrukken, en afbreken, en verdoen. Maar indien datzelfde volk, over hetwelk Ik zulks gesproken heb, zich van zijn boosheid bekeert, zo zal Ik berouw hebben over het kwaad, dat Ik hetzelfde gedacht te doen. Ook zal Ik in een ogenblik spreken over een volk en over een koninkrijk, dat Ik het zal bouwen en planten. Maar indien het doet dat kwaad is in Mijn ogen, dat het naar Mijn stem niet hoort, zo zal Ik berouw hebben over het goede, met hetwelk Ik gezegd had hetzelfde te zullen weldoen," Oer. 18:7-10.

Van heel het menselijk geslacht staan wij het meest in de schuld bij de Voorzienigheid en de genade; terwijl Gods oordelen zo duidelijk over de aarde gingen, hebben wij ongehinderd onder onze wijnstok en onder onze vijgenboom gezeten. Wie kan niet de ondergang zien van al diegenen wier voorvaders zovelen van Christus' schapen naar de slachtbank hebben gebracht en in dit alles Gods hand er niet in opmerken? God bezoekt "de misdaad der vaders aan de kinderen, aan het derde en aan het vierde lid dergenen, die Hem haten," Ex. 20:5. Het zou wel eens kunnen dat alle kronieken geen periode vermelden waarin er zovelen aan het zwaard zijn overgegeven als deze oorlog. Wie kan dit aanschouwen zonder op te merken dat deze slachting met name heeft plaatsgevonden onder de kinderen van de grote hoer die al zolang dronken is geweest van het bloed van Gods kinderen? God belooft haar het volgende: "Ik werp haar te bed, en die met haar overspel bedrijven, in grote verdrukking, zo zij zich niet bekeren van hun werken. En haar kinderen zal Ik door de dood ombrengen," Openb. 2:22, 23.

De Heere, de God der wrake, zal het zeker vergelden en het bloed van Zijn dienaren van hun hand eisen. Ik denk dat dit de voornaamste reden is dat Hij niet heeft toegelaten dat enige macht deze slag van het vasteland zou afwenden, terwijl Zijn goede hand wél, duidelijk met onze vloot is geweest in de verdediging van ons vaderland. Groot-Brittannië lijkt één van de eilanden te zijn die op Zijn leer wachten en er lang mee begunstigd zijn geweest. Daarom is de waarheid tot nu toe ons schild en onze beukelaar geweest.

Wat mij bovenmate verwondert, is dat er zovelen te vinden zijn in Engeland wier genegenheid zo van hun land is vervreemd dat hun hart en ziel zich richten op de belangen van de gemeenschappelijke vijand. Wie de plaats haat waar hij geboren is, is het niet waard om er te wonen en wie deze plaats verraadt, heeft nauwe bloedbanden met judas. Efraïm verrichtte deze onnatuurlijke daad. Hij verwierp het koningshuis van David en gaf Juda en Benjamin geen plaats meer in zijn hart. Tenslotte spande Aser nog met hem samen. Ook hielp hij de kinderen van Lot. De Almachtige is hierover zo vertoornd dat Hij het hem niet vergunt om de gemiddelde leeftijd van de mens te bereiken. "In nog vijf en zestig jaren zal Efraim verbroken worden, dat het geen volk zij," Jes. 7:8. Een andere profeet is er getuige van dat zijn tijd bijna is gekomen en de ballingschap nadert. "Efraïm die verwacht zich met de volken; Efraïm is een koek, die niet is omgekeerd. Vreemden verteren zijn kracht, en hij merkt het niet; ook is de

grauwigheid op hem verspreid, en hij merkt het niet," Hos. 7:8, 9. Zijn Assyrische bondgenoot zal hem spoedig wegvoeren in ballingschap.

Hoewel er nu al meer dan tweeduizend jaren voorbij zijn gegaan sinds hij het beloofde land heeft verlaten, is hij er nog niet teruggekeerd. Deze tijd is een tijd van benauwdheid voor Jakob, maar hij zal er uit verlost worden.

Het is een tijd van wijdverbreide verdrukking, ja zelfs van een verdrukking die haar weerga niet kent. De staf van ons leven lijkt te liggen inde handen van drie groepen mensen: monopolisten, rijke en welgedane boeren en molenaars. De eerste groep is de molentrechter en de andere twee vormen de bovenste en de onderste molensteen. De duivel gebruikt vandaag de dag dit werktuig om de gezichten van de armen van de natie te vermalen. Ik ken veel boeren in verschillende delen van het land, oprechte en godvrezende mensen, en door de dingen die ik heb gezien en gehoord, ben ik er ten volle van overtuigd dat de schaarste in Engeland even groot is als die in Egypte tijdens de zeven vette jaren.

De gewetensvolle boer die zijn koren wil verkopen en de kleine boer die het moet verkopen, staan op iedere markt naast de monopolist. De rijke, welgedane boer en zij die God niet vrezen en geen mens ontzien, willen niets verkopen. "Wie koren inhoudt, die vloekt het volk," Pred. 11:26. Als de molenaar het koren in handen krijgt, geeft hij - als het gerucht waar is en het brood dat wij dagelijks eten, bewijst dat het waar is - u een mengsel van bonen, haver, gerst, erwten en rogge. Dit is rondverteld door sommigen die in de molen werken en is in Londen verteld door de wagenmenners. Zo betaalt u 18 of 20 shilling voor zwijnendraf. Zou Ik over die dingen geen bezoeking doen? spreekt de HEERE. Of zou Mijn ziel zich niet wreken aan zulke verdrukkers als deze mensen zijn? Jer. 5:9. Hij zal deze mensen vroeg of laat bezoeken, want Hij heeft hen in de boeken vervloekt en in de perkamenten verdoemd.

Vorige zomer, vlak voor de oogst, overwoog een zekere man uit Sussex, die waarschijnlijk een vreselijke hongersnood voorzag, verschillende dingen om zo dit kwaad te voorkomen. Hij ging aan de slag om een brood van rogge en tarwe te maken. Hij at het zelf en daarna nam hij het mee naar een grote stad, waar ik veel kennissen heb en bood het zelfs aan welgestelde mensen aan. Sommigen vonden het lekker, anderen niet. De meesten vonden het echter een goede noodoplossing en waren van mening dat iedereen beter dit brood kon eten dan bezwijken op straat. Toen de oogst werd binnengehaald en het nieuwe koren op de markt begon te komen, bleek deze man vijf zakken oude tarwe te hebben. Voor de oogst zouden ze, naar ik geloof, wel veertig pond per baal hebben opgebracht, maar nu brachten ze niets op en kreeg de verkoper er niets voor. Zo was hij zo vriendelijk om een bijdrage te leveren aan het ontstaan van een kunstmatige hongersnood. Toen de ziekte - mede door zijn toedoen - was uitgebroken, probeerde hij een medicijn te vinden. Vanwege deze laatste daad werd deze heer van de heidenen een weldoener genoemd.

Gisteren kreeg ik bezoek van een arme, godvrezende man. Hij heet Coston en komt uit Woking in Surrey. Hij is een broer van één van de zes studenten die enige jaren geleden naar Amerika gingen. Jarenlang heeft hij op verschillende plaatsen in het land gewerkt in de landbouw en de veeteelt. Hij heeft een vrouw en vijf kinderen. Ik vroeg hem of het er enigszins op leek dat er in enig deel van het land, waar hij was geweest, schaarste was. Hij zei: Nee, niet in enig opzicht. Ik vroeg hem wat hij per bushel meel betaalde. Hij zei dat het slechtste meel achttien shillingen kostte. Maar hij zei me ook dat hij al acht maanden niets meer had gegeten wat van tarwe was gemaakt en niets dan

gerst had gekocht. Ik vroeg hem wat zij hem daarvoor lieten betalen. Hij zei: vorige week gaf ik negen shillingen per bushel en het was slecht spul, maar meneer Hodd zei me dat het volgende week tien shillingen zou kosten.

Dit is de dank die we *de Vader van alle barmhartigheid en de God van alle vertroosting* betalen voor de grootste gersteoogst die ooit de heuvels en de valleien van Groot-Brittannië bedekte. God heeft overvloed gegeven en de mensen veroorzaken een hongersnood. Zo weerklinken de smeekbeden van de Egyptenaars om brood zonder ophouden in de oren van de Heere, de God Zebaath. Maar waar is Jozef, waar is Zafnath Paäneah, die geheimen openbaart en het land redt? De Erfgenaam van alle dingen is aan de rechterhand van God. Doe uw gebeden over deze zaak tot Hem opklimmen. U wordt hiertoe aangemoedigd door de boeken en de perkamenten.

Een onderdrukker is buitengesloten van het heerlijke zicht op de hemel. "Die het gewin der onderdrukkingen verwerpt; die zijn handen uitschudt, dat zij geen geschenken behouden, die zal in de hoogten wonen. Uw ogen zullen de Koning zien in Zijn schoonheid; zij zullen een ver gelegen land zien," Jes. 33:15-17. Dit is de taal van de boeken, en de perkamenten zeggen u dat u uw smeekbeden bekend moet maken bij God en dat u nooit tevergeefs zult bidden. Zo lezen we in de boeken: "Om de verwoesting der ellendigen, om het kermen der nooddruftigen, zal Ik nu opstaan, zegt de HEERE; Ik zal in behoudenis zetten, die hij aanblaast," Ps. 12:6.

Uw niet aflatende gebeden zullen de komst en de wederoprichting van het Koninkrijk van de grote Messias bespoedigen. Het eerste werk dat verricht zal worden bij Zijn verschijning zal zijn het wreken van de armen en ellendigen door de volkomen vernietiging van dit werktuig van de duivel, namelijk de verdrukking. *Door deze goedgunstige daad zal de Koning van Sion Zijn roem verspreiden van pool tot pool, als alle inwoners van de aarde Zijn regering blij zullen begroeten, Zijn verschijning zullen zegenen en hun grote Verlosser zullen verwelkomen.* Zo lezen we in de boeken: "Hij zal de ellendigen des volks richten; Hij zal de kinderen des nooddruftigen verlossen, en de verdrukker verbrijzelen. Zij zullen U vrezen, zolang de zon en maan zullen zijn, van geslacht tot geslacht. In Zijn dagen zal de rechtvaardige bloeien, en de veelheid van vrede, totdat de maan niet meer zij. Zijn Naam zal zijn tot in eeuwigheid; zolang als er de zon is, zal Zijn Naam van kind tot kind voortgeplant worden; en zij zullen in Hem gezegend worden; alle heidenen zullen Hem welgelukzalig roemen," Ps. 72:4, 5, 7, 17.

Onder dit verschrikkelijke juk van de verdrukking en deze door de mensen veroorzaakte hongersnood lieten sommigen zich door hun nood uitdrijven tot openlijke opstand tegen het gezag. Zo voegden ze zonden aan hun zonden toe. Deze opstand wordt streng verboden in de boeken en veroordeeld in de perkamenten.

Deze satanische onderdrukking vond plaats onder de regering van één van de beste koningen die ooit leefden en onder de wijste die ooit regeerde. David en Salomo klagen er allebei over. Hoewel ze allebei soevereine vorsten waren, konden ze hier geen van beide een eind aan maken. In Davids dagen had de duivel een geheime raad van deze plannensmeders. "Hun ogen puilen uit van vet; zij gaan de inbeeldingen des harten te boven. Zij mergelen de lieden uit, en spreken boselijk van verdrukking; zij spreken uit de hoogte. Zij zetten hun mond tegen de hemel, en hun tong wandelt op de aarde. Daarom keert zich Zijn volk hiertoe, als hun wateren eens vollen bekera worden uitgedrukt," Ps. 73:7-10. Als u wilt weten wat er in de boeken wordt bedoeld met "wateren eens vollen bekera," vindt u dit in de perkamenten uitgelegd. "Doch die rijk willen worden, vallen in verzoeking, en in de strik, en in vele dwaze en schadelijke

begeerlijkheden, welke de mensen doen verzinken in verderf en ondergang. Want de geldgierigheid is een wortel van alle kwaad," 1 Tim. 6:9, 10.

Salomo klaagt over deze zonde die een "bewijs des verderfs," is. "Daarna wende ik mij, en zag aan al de onderdrukkingen die onder de zon geschieden; en ziet, er waren de tranen der verdrukten, en dergenen die geen trooster hadden; en aan de zijde hunner verdrukkers was macht, zij daarentegen hadden geen vertrooster. Dies prees ik de doden die alrede gestorven waren, boven de levenden, die tot nog toe levend zijn," Pred. 4:1, 2. De verdrukte verkeert hier in dezelfde staat als de verdrukker: hij mist de genade van God. Geen van beide had een trooster. De ene wordt geplaagd door magerheid van ziel en de andere door magerheid van ziel en lichaam. Zo verdrukte de arme de arme, wat is als een striemende regen die geen voedsel brengt.

Maar geloofd zij God, zo is het niet met ons. "Gij hebt vreugde in mijn hart gegeven, meer dan ter tijd, als hun koren en hun most vermenigvuldigd zijn," Ps. 4:8.

Het was het geschrei van Israël onder dit juk, dat de God van Abraham vanuit de derde hemel in de braambos deed neerdalen. "En nu, zie, het geschrei der kinderen Israëls is tot Mij gekomen; en ook heb Ik gezien de verdrukking, waarmede de Egyptenaars hen verdrukken. Zo kom nu, en Ik zal u tot Farao zenden, opdat gij Mijn volk de kinderen Israëls uit Egypte voert," Ex. 3:9, 10. Wat was de vrucht van deze verdrukking voor hen? Wel, ze kregen de tien ergste plagen die ooit over een volk kwamen: het sterven van de eerstgeborenen, de verwoesting en de ondergang van hun land en het verzinken van Farao en zijn hele leger in de Rode Zee.

Als God wil dat een mens de maat van zijn ongerechtigheid spoedig zal volmaken, geeft Hij hem gewoonlijk over aan de lusten van zijn eigen hart en dan raken zijn oog en hart nooit verzadigd. Zo gaf Hij Farao aan zichzelf over, zo gaf Hij Nabal aan zichzelf over en zo geeft Hij allen aan zichzelf over die Zijn volk verbrijzelen en de aangezichten der ellendigen vermalen Jes. 3:15. Zo geeft Hij ook hen aan zichzelf over wier zielen nieuwe plannen tot onderdrukking smeden, terwijl zij werken in dienst van God. "Maar de gezangen des tempels zullen te dien dage huilen, spreekt de Heere HEERE; vele dode lichamen zullen er zijn, in alle plaatsen zal men ze stilzwijgend wegwerpen. Hoort dit, gij, die de nooddrufte opslokt! en dat om te vernielen de ellendigen des lands, zeggende: Wanneer zal de nieuwe maan overgaan, dat wij leeftocht mogen verkopen? En de sabbat, dat wij koren mogen openen? Verkleinende de efa, en de sikkil vergrotende, en verkeerdelijk handelende met bedrieglijke weegschalen; dat wij de armen voor geld mogen kopen, en de nooddrufte om een paar schoenen; dan zullen wij het kaf van het koren verkopen. De HEERE heeft gezworen bij Jakobs heerlijkheid: Zo Ik al hun werken in eeuwigheid zal vergeten!" Amos 8:3-7. Als een mens wordt overgegeven aan zijn eigen lusten, is dit één van de ergste oordelen van God in het land der hoop. "Want een onbarmhartig oordeel zal gaan over degene die geen barmhartigheid gedaan heeft; en de barmhartigheid roemt tegen het oordeel," Jak. 2:13. Zij die aan het roer staan, hebben zich ingespannen om deze zielsverwoestende zonde uit te roeien. Het is echter te vrezen dat veel landbezitters hun zinnen gezet hebben op een grotere opbrengst van hun oogst. Daarom zullen ze niet geneigd zijn om zich te verzetten tegen een kwaad dat koren op hun molen brengt.

"Des rijken goed is de stad zijner sterkte, en als een verheven muur in zijn inbeelding," zegt Salomo Spr. 18:11. Hij voegt hier echter aan toe: "De wijze beklimt de stad der geweldigen, en werpt de sterkte huns vertrouwens neder," Spr. 21:22. Dit wordt verricht door het gebed, want er zijn geen muren, geen bolwerken, geen menselijke verdrukkers, ja zelfs geen duivelen die bestand zijn tegen het gebed des geloofs. "Roept Mij aan in de dag der benauwdheid; Ik zal er u uithelpen, en gij zult Mij eren," Ps. 50:15. Dit is de

taal van de boeken en de perkamenten zeggen hetzelfde. "Alle dingen zijn mogelijk degene, die gelooft," Mark. 9:23.

Zij die in opstand komen tegen de machten die over hen zijn gesteld, denken dat zij de macht hebben om deze wortel van alle kwaad uit te roeien en de verdrukker te verbrijzelen. Dit is echter iets wat alleen de Koning der koningen kan doen en Hij heeft beloofd het te zullen doen. De verdrukten moeten er echter om roepen en bidden. Rijpt Mij aan en Ik zal u uithelpen. " De goden zult gij niet vloeken, en de oversten in uw volk zult gij niet lasteren," Ex. 22:28. "Door Mij regeren de koningen, en de vorsten stellen gerechtigheid. Door Mij heersen de heersers en de prinsen, al de rechters der aarde," Spr. 8:15, 16. Dit is geopenbaard in de boeken en in de perkamenten. "Er is geen macht dan van God en de machten die er zijn, die zijn van God geordineerd. Alzo dat die zich tegen de macht stelt, de ordinantie van God wederstaat; en die ze wederstaan, zullen over zichzelf een oordeel halen," Rom. 13:1, 2. Er is onder ons volk een groep mensen die al onze muren en bolwerken wil opblazen en Groot-Britannië een akker des bloeds wil maken. En wat hebben ze bewerkt? Helemaal niets. Wat is de reden daarvan? De wil van God; Hij wilde het niet zo. Hebben zij dan Zijn wil niet weerstaan? En hebben ze Zijn macht niet weerstaan? Ja, dat hebben ze en zulke mensen worden in de boeken rebellen genoemd en in de perkamenten veroordeeld.

"Vreest God; eert de koning," 1 Petrus 2:17, luidt het gebod van God aan al Zijn kinderen. De regering die over ons gesteld is, beschermt ons als wij onze God dienen en zal niet toestaan dat wij door iemand lastig worden gevallen. We hoeven niet bang te zijn voor deze macht, als we het goede doen, want dan zullen we lof van haar hebben. "Want de oversten zijn niet tot een vreze de goede werken, maar de kwade," Rom. 13:3. Opstand tegen God, het weerstaan van Zijn wil en inzettingen en het kwaad spreken van hoogwaardigheidsbekleders zal nooit voorspoed brengen over een land of troost schenken aan het geweten. Dit kunnen we bewijzen uit de boeken en de perkamenten.

Dit is een vastgestelde dag van vasten en gebed. Moge God geven dat we dankbaar zullen zijn voor onze grote voorrechten en voor de hoop op de grote erfenis die Hij ons gegeven heeft. Moge Hij geven dat we het welzijn van de koning én het land zouden zoeken en dat we ons allemaal zouden verenigen in het gebed tot God, en dat dagelijks, om te vragen of het Hem mocht behagen om naar Zijn belofte de armen en ellendigen te gedenken en om Christus' wil de verdrukker te verbrijzelen.

Gisteravond hoorde ik van een zekere boer, nog geen zeventig mijl van Londen, die nu vijfenzeventig mud tarwe heeft. Dat zou nu, denk ik, bijna 2000 shilling opbrengen. Maar, zou iets voor de Heere te wonderlijk zijn? Hij zegt: "Mijn is het koren, de wijn, de olie, de wol en het vlas,". "Want al het gedierte des wouds is Mij, de beesten op duizend bergen. Ik ken al het gevogelte der bergen, en het wild des velds is bij Mij," Ps. 50:10, 11. Maak uw verzoek dan bij God bekend. Dit is onze deur der hoop in de vallei van Achor. Roep Hem dagelijks aan of Hij het geschrei van de ootmoedige gedenken wil en de verdrukker niet vergeten zal. Wees ook waakzaam en u zult hier niet lang in hoeven te volharden. Dan zult u de vrucht en de uitwerking ervan zien. Door de goede hand van mijn God over mij, zal ik u dagelijks ontmoeten voor de troon der genade in het opdragen van deze zaak. De boeken sporen u ook aan om dit te doen.

"Ik zal verhoren, spreekt de HEERE; Ik zal de hemel verhoren, en die zal de aarde verhoren. En de aarde zal het koren verhoren, mitsgaders de most en de olie; en die zullen Jizreël verhoren," Hos. 2:20, 21. "Maar zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden," Matth. 6:33. Bid uw

hemelse Vader dagelijks om uw dagelijks brood. Doe dit ernstig en in het verborgen en Hij Die in het verborgen ziet, zal het u in het openbaar vergelden. Dit is beloofd in de perkamenten. Maak hier ernst mee. "Men moet altijd bidden, en niet vertragen," Luk. 18:1. Houd aan, "want te zijner tijd zullen wij maaïen, zo wij niet verslappen," Gal. 6:9. Moge de goede Geest u helpen in uw zwakheden, moge de grote Advocaat uw zaak bepleiten en moge de Vader van alle barmhartigheid uw gebeden horen en verhoren naar Zijn eigen belofte in Christus Jezus, die geopenbaard is in de boeken en de perkamenten. Moge Hij dit doen tot eer van Zijn Naam en tot uw tijdelijk en eeuwig welzijn. Amen, ja amen.

2. HET RIJK VAN SATAN

"Indien nu ook de satan verdeeld is, hoe zal zijn tegen zichzelf rijk bestaan?"

Lukas 11: 18.

Het blijkt uit deze tekst dat de duivelen een overste of hoofd over hen hebben, die satan genoemd wordt; en dat de andere duivelen, zijn vorsten zijn, zoals Beëlzebul de vorst der duivelen wordt genoemd. We lezen van overheden en machten onder de duivelen, welken Christus door Zijn dood uitgetogen heeft en aan het kruis over hen getriomfeerd. Er is in de Schriften niet een aanwijzing dat duivelen ooit ruzie krijgen of het oneens zijn. Daar er voor hen geen deur der hoop geopend is, noch enige grond om enige gunst van God te verwachten, is er geen plaats voor berouw of medelijden. Hun gemoed is verhard en besloten onder de schuld der onvergefelijke zonden en een gedurige waarneming van Gods toorn en dit vervult hen met eeuwige haat zowel tegen God als de mens.

Hun verblijf is voornamelijk in de lucht, Efeze 2: 2. Hun paleizen zijn de harten van arme zondaren, zoals Christus ons zegt. "Wanneer een sterke gewapende zijn hof (Engelse vertaling *paleis*) bewaart, zo is al wat hij heeft in vrede." Vele zijn de wegen en middelen waardoor de duivel het voor elkaar krijgt om alles wat hij heeft te bewaren. Hij heeft zichzelf, in de harten der mensenkinderen, wonderbaar versterkt, zoals blijkt uit hetgeen de wijze man zegt. "Er was een kleine stad, en weinig lieden waren daarin; en een groot koning kwam tegen haar en hij bouwde grote vastigheden tegen haar. En men vond daar een armen wijzen man in, die de stad verlostte door zijn wijsheid; maar geen mens gedacht aan dien armen man. Toen zeide ik: wijsheid is beter dan kracht, hoewel de wijsheid des armen veracht, en zijn woorden niet waren gehoord geweest", Pred. 10: 14-16. Deze kleine stad is de berg Sion en deze lag in de lenden Adams toen deze grote koning het belegerde en innam. De bolwerken van satan, waardoor hij zijn sterkten in bezit houdt, zijn:

Ten eerste. Duisternis en blindheid der zinnen. "Doch indien ook ons Evangelie bedekt is, zo is het bedekt in degenen die verloren gaan; In dewelke de god dezer eeuw de zinnen verblind heeft, namelijk der ongelovigen, opdat hen niet bestrale de verlichting van het Evangelie der heerlijkheid van Christus, Die het Beeld Gods is", 2 Kor. 4: 3, 4. Vandaar wordt van het koninkrijk van het beest, of van de Roomse landen, gezegd *vol duisternis te zijn*, Openb. 16: 10. De reden daarvan is, omdat het vol duivelen is; het wordt *de woonstede der duivelen genoemd, en een bewaarplaats van alle onreine geesten*, Openb. 18: 2.

Ten tweede. Haat tot het licht en een liefde tot de duisternis houdt satan op de troon van des zondaars genegenheden. Een door satan verblinde zondaar kan het licht van Goddelijke openbaring, niet verdragen; het ontdekt de dwaasheden van zijn leven, de verdorvenheden van zijn hart en de ijdelheden van zijn hoop en flitst overtuigingen op zijn consciëntie; waarom hij het haat. Zo een houdt van duisternis en is willens onwetend. En daarom zegt de Zaligmaker. "En dit is het oordeel, dat het licht in de wereld gekomen is, en de mensen hebben de duisternis liever gehad dan het licht, want hun werken waren boos. Want een iegelijk, die kwaad doet, haat het licht, en komt tot het licht niet, opdat zijn werken niet bestraft worden." Ook zijn er mensen zo zelfvoldaan, of zo verheven met hun kennis (naar hun eigen mening) als zijnde

overgeven tot blindheid van verstand en hardigheid des harten. Dit getuigt de snoevende onfeilbaarheid van de paus, van de paapse geestelijken en van de Joodse farizeeën, die zelfs tot Christus Zelf zeiden. "Zijn wij dan ook blind? Jezus zeide tot hen: Indien gij blind waart, zo zoudt gij geen zonde hebben; maar nu zegt gij: wij zien; zo blijft dan uw zonde." Diegenen die hun blindheid en onwetendheid bewust zijn, verlicht Christus. Maar voor diegenen die zich op hun licht, kennis wijsheid en kunde beroemen, blijven Zijn verborgenheden verborgen; want zij hebben de duisternis liever. Hij laat hen in hetgeen zij liever hebben. Zulken haten God, Die Licht is, en Christus het ware Licht en het heerlijk Evangelie, hetwelk een lamp voor onze voet is en een licht op ons pad; én de dienstknechten van Christus die brandende en schijnende lichten zijn; én de kinderen des lichts. Dit is hun oordeel; en zijnde in een staat van oordeel houdt satan bezit van hun harten en heerst in hen.

Ten derde. Een ander bolwerk, waardoor satan zijn rijk in de harten van de mensen bewaart, is dat van eigengerechtigheid. Elk onderdaan van satan eet zijn eigen brood en draagt zijn eigen klederen, Jes. 41: 1. Vandaar de bedreiging. "En het zal geschieden in de dag van het slachtoffer des Heeren, dat Ik bezoeking zal doen over de vorsten en over de kinderen des konings, en over allen, die zich kleden met vreemde kleding", Zef. 1: 8. "Er is een geslacht, (zegt God) dat rein in zijn ogen is en van zijn drek niet gewassen is", Spr. 30: 12. Dit was het geslacht dat viel ten dage van 's Heeren slachtoffer omdat zij niet in Christus geloofden. Maar het waren de kinderen der dienstbare die zowel door het zwaard der Chaldeeën als door de Romeinen vielen. Want zij kenden de rechtvaardigheid Gods niet en zochten hun eigengerechtigheid op te richten en stootten zich zo aan die Steen des aanstoots; en zo werd Christus voor hen een Rots der ergernis.

Ik hen er zeker van dat er niets onder de hemel zo walgelijk in de oren van een kind van God klinkt als het pochen en liegen van eigengerechtigde zielen. "Al deze dingen heb ik onderhouden van mijn jonkheid af (zegt er een) wat ontbreekt mij nog?" "Naakt tot mij niet, ik ben heiliger dan gij." "Zie, ik dien u nu zoveel jaren en heb nooit uw gebod overtreden, en gij hebt mij nooit een bokje gegeven, opdat ik met mijn vrienden mocht vrolijk zijn." Indien zulken tot een belijdende godsdienst komen, zijnde getrokken door het nieuwtje der leer, de overtuiging van vrienden, of door de welbespraaktheid van een predikant, houden zij het arme web van hun eigen weefsel stevig om zich heen. Indien, wanneer dan ook, zij door algemene overtuiging aangegrepen worden, zullen zij onmiddellijk wat van des Zaligmakers nieuw kleed nemen om hun oud kleed ermee op te lappen (want op Christus alleen kunnen zij het niet wagen) en zo dragen ze een kleed van wol en linnen tegelijk, Deut. 22: 11; hierdoor wordt de scheur erger gemaakt.

Hoe werd de Apostolische Kerk met deze eigengerechtigde personen gekweld! Het waren dezen, die aan de jonge heidense discipelen de wet van Mozes en besnijdenis op wilden dringen. Zij geloofden in Jezus, maar ze waren allen ijveraars van de wet, niet van het Evangelie. Ze werden *valse broederen* genoemd. Zij waren van bezijden ingekomen om de vrijheid van de heiligen te verspieden, opdat zij hen tot dienstbaarheid zouden brengen.

Elk onderdaan van satans koninkrijk is een eigengerechtig persoon, hetzij in- of buiten de kerk en zal, vroeg of laat, als zodanig ontdekt worden. "En als de koning ingegaan was om de aanzittende gasten te overzien, zag hij aldaar een mens, niet gekleed zijnde met een bruiloftskleed; En zeide tot hem: Vriend, hoe zijt gij hier ingekomen, geen bruiloftskleed aanhebbende? En hij verstomde. Toen zeide de koning tot de dienaars: Bindt zijn handen en voeten, neemt hem weg, en werpt hem uit in de buitenste duisternis; daar zal wening en knersing der tanden zijn", Matth. 22: 11 -13. Dit

huwelijkskleed is de gerechtigheid van Christus, hetwelk God aan alle gelovigen toerekent; en het is geen ander, zoals duidelijk blijkt door de volgende teksten met elkaar te vergelijken. "Laat ons blijde zijn en vreugde bedrijven, en Hem de heerlijkheid geven, want de bruiloft des Lams is gekomen, en Zijn vrouw heeft zichzelf bereid; En haar is gegeven, dat zij bekleed worde met rein en blinkend fijn lijnwaad; want dit fijn lijnwaad zijn de rechtvaardigmakingen der heiligen. Zalig zijn zij, die geroepen zijn tot het avondmaal van de bruiloft des Lams. En hij zeide tot mij: Deze zijn de waarachtige woorden Gods"; Openb. 19: 7-9. Welnu, het Evangelie-Sion zal ons vertellen wat dit fijn lijnwaad (Engels: linnen) is, want op de dag van haar bruiloft triomfeert ze wonderbaarlijk. "Ik ben zeer vrolijk in den HEERE, mijn ziel verheugt zich in mijn God, want Hij heeft mij bekleed met de klederen des heils, de mantel der gerechtigheid heeft Hij mij omgedaan; gelijk een bruidegom zich met priesterlijk sieraad versiert, en als een bruid zich versiert met haar gereedschap", Jes. 61: 10. De eigengerechte Joden werden voor dit kleed uitgesloten, hetgeen het zwaarste oordeel was dat ooit op hen gevallen is; want het liep ten einde bij de verwoesting van hun steden en in de totale verstrooiing van henzelf. Dit was voorgezegd. "De versmaadheid heeft Mijn hart gebroken en Ik ben zeer zwak, en Ik heb gewacht naar medelijden, maar er is geen, en naar vertroosters maar heb ze niet gevonden. Ja, zij hebben Mij gal tot Mijn spijsje gegeven en in Mijn dorst hebben zij Mij edik te drinken gegeven. Hun tafel (of altaar) worde voor hun aangezicht tot een valstrik. Laat hun ogen duister worden, dat zij niet zien, en doe hun lendenen gedurig waggelen. Stort over hen Uw gramschap uit, en de pittigheid Uws toorns grijpe hen aan. Hun paleis zij verwoest, in hun tenten zij geen inwoner. Want ze vervolgen dien Gij geslagen hebt, en maken een praat van de smart Uwer verwonden. Doe misdaad tot hun misdaad, en laat hen niet komen tot Uw gerechtigheid", Psalm 69: 21, 22.

En wie wrijft de Zaligmaker aan dat zij niet tot Zijn gerechtigheid zullen komen? Hij wrijft het allemaal satan aan. Noch wil Hij toestaan dat zij zichzelf Joden noemen. "Ik weet de lastering dergenen die zeggen, dat zij Joden zijn, en zijn het niet, maar zijn een synagoge des satans", Openb. 2: 9. Maar wat meer schokkend is, het blijkt dat er hele - zogenaamde - kerken zijn, zelfs in Evangeliedagen, die verstoken en volkomen vreemdelingen van de toegerekende gerechtigheid van Jezus Christus zijn. Waarover. Hij erg klaagt. "Want gij zegt: Ik ben rijk en verrijkt geworden, en heb geens dings gebrek; en gij weet niet, dat gij zijt ellendig en jammerlijk en blind en naakt", Openb. 3: 17. Ze was ellendig omdat ze verstoken was van genade en waarheid; ze was jammerlijk, zijnde in haar zonden en onder de vloek Gods. Ze was arm, zijnde verstoken van dat geloof hetwelk de ware rijkdom aangrijpt, ze was blind, zijnde onbekend met de zalving van de Heilige Geest; en naakt, zijnde zonder huwelijkskleed.

Ten. Vierde. De volgende steun van des duivels koninkrijk is vals vertrouwen. Satan beïnvloedt de zinnen van de ellendige zondaren met een duivelse overtuiging en een vast vertrouwen in dingen die volslagen leugens zijn. Zoals het geschreven is. "Wiens toekomst is naar de werking des satans, in alle kracht en tekenen en wonderen der leugenen en in alle verleiding der onrechtvaardigheid in degenen, die verloren gaan, daarvoor dat zij de liefde der waarheid niet aangenomen hebben, om zalig te worden. En daarom zal God hun zenden een kracht der dwaling, dat zij de leugen zouden geloven. Opdat zij allen veroordeeld worden, die de waarheid niet geloofd hebben", 2 Thess. 2: 9-12. Elk onderdaan van satans koninkrijk, enkelen uitgezonderd die in zwarte wanhoop verkeren, zijn voorzien van dit diabolisch geloof. Dit was het eerste zaad hetwelk de duivel in het gemoed van Eva zaaide. "Gijlieden zult den dood niet sterven." Dit loog satan; zij geloofde het en werd verzocht. O, welk een oogst

heeft dit zaad voortgebracht! Wat heeft dat klein vuur een grote hoop hout aangestoken! Dit vals vertrouwen is de rechterhand van de bedrogen zondaar, waarmee hij zichzelf voedt met zijn eigen bedriegerijen en waarmee hij elke leugen, die satan, in zijn hart verwekt, vasthoudt. Dit geeft satan bezit van zijn ziel; noch kan hij zichzelf van zijn eigenaar ontdoen; ook verlangt hij dit niet. "Hij voedt zich met as, het bedrogen hart heeft hem terzijde afgeleid; zodat hij zijn ziel niet redden kan; noch zeggen: Is er een leugen in mijn rechterhand?" Jes. 44: 20. Dit is de rechterhand en de hoge arm van elke afgodendienaar, dwaalgeest, huichelaar, farizeeër, vormdienaar of heiden, die wordt of ooit gevonden zal worden op de grondgebieden van satan. Al de gezanten in de wereld hebben nimmer verandering kunnen brengen in of de gerustheid doen wankelen van iemand die in zo'n sterke misleiding zit. Duizenden Israëlieten vloden op het bevel van Mozes, maar Korach en Dathan bleven staan. Zij dachten dat hun zaak goed was en hun leer waar; namelijk dat allen van het volk heilig waren, iedereen van hen.

De Romeinse hoofdman sloeg, bij de kruisiging van Christus, op zijn borst; de discipelen weenden; Pilatus waste zijn handen van het bloed van Christus; en vele doden die ontslapen waren, werden opgewekt, velen die het gezicht aanschouwden sloegen op hun borsten en keerden weder. Maar de Schriftgeleerden en farizeeën niet. Zij dachten te weten dat ze God een dienst bewezen; hun zelfvertrouwen kon het risico wagen zowel voor henzelf als hun nageslacht. "Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen."

Redevoeringen vanaf de preekstoel die honderd ware gelovigen zouden doen beven, zouden nimmer de ogen openen van een aldus overgegeven en door satan versterkt om een leugen te geloven. U kunt hem in beroering brengen maar u zult hem nimmer doen weifelen. "De wijze vreest en wijkt van het kwade; maar de zot is oplopend toornig en zorgeloos", Spr. 14: 16. Er zijn er geen meer zeker van de hemel dan zulken, noch zijn er die daar verder vandaan zijn. Het was een gezegde onder de Joden, dat, indien er slechts twee zalig zouden worden, zou de één een Schriftgeleerde zijn en de ander een farizeeër, Als dit de mening van het gewone volk was, wat moest die van hen wel zijn? Maar zij waren er verder vandaan dan verloren zonen en hoeren. Naar hun eigen rekening zijn ze er zeker van de eerste te zijn, maar volgens Gods rekening zijn zij altijd de laatste. "Alzo zullen de laatsten de eersten zijn en de eersten de laatsten; want velen zijn geroepen maar weinigen uitverkoren."

De volle verzekering des geloofs in de helderste heilige staat is nimmer zo onbeweeglijk als het vals vertrouwen van een huichelaar. Want de beste mensen hebben bij tijden in het nauw gezeten en gebonden in de geest, soms zelfs op hun doodbed. Maar deze onderdanen van satans koninkrijk hebben dat zo niet. "Want er zijn geen banden tot hun dood toe, en hun kracht is fris", Psalm 73: 4. Wel mag hun kracht fris zijn, zolang de sterk gewapende de hof (Engels: paleis) bewaart. Satan is niet tegen zichzelf verdeeld. Heel zijn begeerte van het ziften der heiligen is louter om de genade des geloofs te schudden, te verzwakken of weg te blazen. Maar voor een geloof van zijn eigen voortbrengsel, brengt hij al zijn kracht aan om het bij te staan. Grijpt het geloof van een heilige een schat in de hemel aan, de huichelaar zal in verbeelding, bijna net zo hoog opklimmen als de heilige in het geloof doet. "Dat het gejuich der goddelozen van nabij geweest is en de vreugde des huichelaars voor een ogenblik? Wanneer zijn hoogheid tot den hemel toe opklommen en zijn hoofd tot aan de wolken raakte. Zal hij in eeuwigheid vergaan", Job 20: 5, 6. Men ziet menigmaal dat het vertrouwen van zulke mensen net zo lang leeft als zij leven. "Zijn vertrouwen zal uit zijn tent uitgerukt worden; zulks zal hem doen treden tot de koning der verschrikkingen", Job 18: 14. Maar niet eerder. Noch geloof ik dat deze koning der verschrikkingen tijdelijk dood is, want sommigen hebben geen banden tot hun dood; maar de tweede dood, of eeuwige dood moet elke toevlucht

der leugens ontwortelen. Want zij doen hun ogen in de hel open en zijnde in de pijn moeten ze wel hun vertrouwen wegwerpen.

Ten vijfde. Een andere band der ongerechtigheid die de onderdaan van satan aan zijn soeverein bindt, is vleselijke gerustheid of valse vrede. Want, zo zeker als de heiligen de enigheid des Geestes, door de band des vredes, behouden, zo zeker houdt satan zijn onderdanen aan zichzelf in de koorden hunner zonden en in een vredige consciëntie. Hier stemt de Zaligmoker mee in. "Wanneer een sterke gewapende zijn hof bewaart, zo is al wat hij heeft in vrede. Maar als een daarover komt, die sterker is dan hij en hem overwint, die neemt zijn gehele wapenrusting, waar hij op vertrouwde, en deelt zijn roof uit", Luk. 11: 21, 22. Hier kunnen we zien dat satan de gehele wapenrusting en het geschut gebruikt, waar hij meester van is, om de zondaar in bezit te houden. Hij behoudt zijn greep op hem door zijn consciëntie in valse vrede te houden. Welke vrede bestaat in hardheid des harten; hij is ongevoelig, blindheid der zinnen. Hij ziet zijn gevaar niet; en in het geruststellen der ziel met een verkleumende dommigheid hetwelk de ziel onkundig houdt; zodat zoals de profeet zegt. "Zij zijn slaperig, zij liggen neder, zij hebben het sluimeren lief", Jes. 56: 10. Deze zijn een van beiden, gerust in Sion, of gerust in de wereld. Zij zijn nooit van vat in vat geledigd, zij liggen op hun heffe neder. Zij zijn niet in de moeite als anderen, en worden met andere mensen niet geplaagd. Dit is des duivels statiebed, en satan heeft meer om het te bewaren, en het in stille gerustheid te houden, dan ooit Salomo in al zijn heerlijkheid had. Elke ambassadeur van de helse landstroken wordt met hetzelfde geschreeuw tot de oren van de zondaar gestuurd, als de duivel in het hart van de zondaar staande houdt. Indien enig oordeel, plotselinge vrees, of onverwacht onheil naderbij komt, zodat de zondaar slechts in de minste mate wakker wordt, worden deze ambassadeurs ingeroepen, zoals het geschreven staat. "Alzo zegt de HEERE tegen de profeten, die Mijn volk verleiden, die met hun tanden bijten, en roepen vrede uit; maar die niets geeft in hun mond, tegen dien zo heiligen zij een krijg", Micha 3: 5.

Achab was een groot bewonderaar van, deze goede tijdingen. De duivel had al zijn vierhonderd en vijftig profeten geleerd om Achab - in het bezit van deze vrede - naar Ramoth in Gilead te sturen. Slechts een profeet, die aan een andere Meester toebehoorde hield voet bij stuk. "Maar zij heiligden een krijg tegen hem", maar God heiligde ook een krijg tegen Achab en hen. Deze ambassadeurs worden gewoonlijk opbouwers genoemd. Ze zijn ongetwijfeld grote steunen voor des duivels koninkrijk en werken er hard aan om elke bres die Christus daarin maakt, stop te zetten. Over deze klaagt God: "Want van de kleinste aan tot den grootste toe pleegt een ieder van hen gierigheid; van den profeet aan tot den priester toe bedrijft een ieder van hen valsheid. En zij genezen de breuk van de dochter mijns volks op het lichtste, zeggende: Vrede, vrede; doch daar is geen vrede", Jer. 8: 10, 11.

Deze zijn boodschappers van satan en wiegers van Izebel. Zij stuurde er vierhonderd en vijftig naar die dochter van hem, en zij onderhield hen op haar eigen kosten. Er worden vele middelen aangewend, om de consciëntie bedaard en satan stil te houden, zoals boodschappers, hoofddeksels en kussens, Ezech. 13: 18; loze kalk waarmee gepleisterd wordt, Ezech. 13: 10; bijten en stampen; strijd voeren met een die de aftocht blaast, of "brand" roept; gebedsvormen en dagelijkse taken en per uur; het sacrament bij het stervensuur; gezouten vis in de Lente (veertigdaags vasten); en onschuldige vermaken, kaarten en spelen; concerten van gewijde muziek en heilig water; zalving, menselijke vrijspraak, geestelijke autoriteit; vasten en bedevaarten. Dit alles, en ook de kracht van de sterke gewapende, is al genoeg om de hof van satan in vrede te bewaren.

De zesde pilaar van het koninkrijk van satan is een valse hoop. Er zijn geen huichelaars in de wereld, uitgezonderd die enkelen in zwarte wanhoop, dan die met een valse hoop drijvend gehouden worden. Welke hoop zich op het vlees richt en is gegrond op menselijke werken. En als een mens in dode werken overvloedig is, dan is hij ook overvloedig in hoop. Wanneer hij ijdel gaat veronderstellen dat hij alle anderen in menselijke verdiensten overtreft, verheft hem dit tot de volle verzekering der hoop. En zij - in hun verwachting van de grote beloning - overtreffen in standvastigheid de kinderen van God. Ook wordt hun hoop niet menigmaal belemmerd door die twijfels en vrezen welke aangaande de staat, opkomen bij degenen die uit genade, met een goede hoop begiftigd zijn. Want, hoewel satan dikwijls bij zulke inblaast dat ze huichelaars zijn, en dat hun geloof en hoop ijdel zijn, preekt hij toch nimmer deze leer aan degenen op wie het alleen van toepassing is. Want, hij is niet tegen zichzelf verdeeld; indien hij dat wel was, hoe zou zijn koninkrijk bestaan?

Bevestigd in deze valse hoop en voorzien met deze verwachting, zullen velen zelfs de poort des levens naderen en dat met stoutmoedigheid. "Strijd om in te gaan door de enge poort, want velen (zeg Ik u) zullen zoeken in te gaan, en zullen niet kunnen", Luk. 13: 24. De dwaze maagden hadden geen ander anker dan dit toen zij uitriepen. "Heere, Heere, doe ons open." Indien zulke huichelaars ooit met enige vrees bezet zijn, is het omdat de aanklachten der consciëntie, door de oordelen Gods te hard klinken om door het geschreeuw van: *vrede, vrede*; overstemt te worden. Maar zelfs dan, wanneer de ontsteltenis voorbij is, zijn ze des te standvastiger. Een valse hoop is het ei van de basiliskus en menselijke verdiensten een spinnenweb, Jes. 59: 5. Maar wanneer de toorn Gods de consciëntie inkomt, zal het ei in stukken gedrukt worden en berst de adder uit, de vloek Gods zal het ei breken, en de vlammen der hel zullen het web verteren. De hoop der huichelaar zal vergaan, zijn hoop zal afgesneden worden, en zijn vertrouwen zal een spinnenweb zijn, (Statenvertaling: huis der spinnenkoppen) Job 8: 14.

Het zevende bolwerk, waarmede de duivel zijn rijk in het hart steunt, is menselijke wijsheid. Satan heeft geen dwazen in zijn koninkrijk, hoewel God weinig anderen in het Zijne heeft. "Wij zijn dwazen om Christus' wil", zegt Paulus. Ja, en allen moeten dwazen geminkt worden voordat zij wijs gemaakt worden en ook daarna dwazen, want zij kennen niets van henzelf.

Maar zo is het met de onderdanen van satan niet. Want de kinderen dezer wereld zijn voorzichtiger dan de kinderen des lichts in hun geslacht", Luk. 16: 8. Er zijn niet meer dan twee geslachten: de kinderen van God en de kinderen van de duivel; zodat deze wijsheid in het geslacht der adders ligt. Al de navolgers van Christus, welke Hij gezegend bad, vielen onder het vonnis van deze wijze mannen onder de Joden. "Maar deze schare die de wet niet weet, is vervloekt. Gij zijt geheel in zonden geboren, en leert Gij ons? En zij wierpen Hem uit." Deze wijzen kunnen - indien u ze geloven kunt - u beter over het ontstaan der wereld vertellen dan Hij Die deze gemaakt heeft. Zij zullen u een beschrijving over de eeuwigheid geven, ofschoon ze Hem - Die de wereld gemaakt heeft - niet als Eeuwig willen erkennen, Joh. 1: 3. Ze hebben uitgevonden dat elke ster een bewoonbare wereld is, en ze hebben even snel de hemelen vermenigvuldigd als de papisten middelaars, die nimmer enig bestaan hadden dan in hun hersens. Ze hebben aan de werelddbol zo'n snelle loop gegeven zoals al de gewichten en het mechanisme in de wereld nooit aan een rad konden geven, noch al de salpeter op de aarde aan een schot. Ze hebben aan de planeten wel zoveel vermogen en invloed toegeschreven, dat ze u met Kerst kunnen vertellen wanneer het - het hele jaar rond - zal regenen of de zon zal schijnen, Nee, nog meer, zij zullen daarbij uw horoscoop voorspellen, zodat u, van

begin tot eind uw einde kunt weten zonder naar de zigeuners te gaan. Zo'n diepgrondige kennis hebben deze wiens wijsheid "aards is, natuurlijk, duivels."

Indien satan van dit onkruid onder 's Heeren koren zaait, wat betreft de toekomst, wordt hun wijsheid nog gehandhaafd, ze zijn niet minder dan de kinderen der bozen, hoewel zij onder de kinderen van het koninkrijk vermengd worden. Ze kunnen, aan hun lawaai gekend worden, want ze zijn ras om te spreken en traag om te horen, Jak. 1: 19. U kunt ze ook kennen aan hun plaats, want er zijn er geen van dit soort die aller dienstknecht zijn, of dienaar van enigen; ze zijn allen meesters, opdat zij te meerder oordeel zullen ontvangen, Jak. 3: 1.

Dit soort moet niet op de laagste plaats gezocht worden, maar op de hoogste plaats. Satan zendt geen boodschappenjongens, zoals hulpen of medehelpers voor de Waarheid. Diegenen, die hij in de dagen van Paulus in de kerk zond, waren allen apostelen, 2 Kor. 11: 13; Openb. 2: 2. Ze zijn gelijk de staatsmannen van Farao, de zonen der wijzen, de zonen der oude koningen, Jes. 19: 11. Het is waar genoeg, we weten van geen koningen op aarde zo oud als duivels. Een onderdaan van Christus' koninkrijk moet zichzelf met de Schriftuur vergelijken en hij die dat doet vindt zichzelf dwaas genoeg. Maar onderdanen van satan vergelijken zichzelf met zichzelf. Paulus zegt dat ze niet wijs zijn, maar ik zeg zij zijn "wijzer dan zeven, die met rede antwoorden."

Ten achtste: De hoogste staat van majesteit in het rijk van satan is opgeblazenheid. Het was dit dat hem tot zijn huidige "waardigheid" verhief. "Geen nieuweling", zegt Paulus, "opdat hij niet opgeblazen worde en in het oordeel des duivels valle", 1 Tim. 3: 6. Wanneer er een sprank van dit verheven licht in het hoofd van een van deze wijze onderdanen schijnt, welk een wonderen ontdekken zij dan. Al de heiligen op aarde kunnen anderen niet zoveel beter achten dan zichzelf, als dezen zichzelf beter achten dan anderen. De moeilijkste taak die u zulke mannen op kunt leggen, is hen aan de voeten van een ander neer te zetten om geleerd te worden; noch oefent er iets hun geduld meer, dan om te zwijgen terwijl een ander spreekt. Zij worden gekend door de veelheid der woorden.

In volharding aarden zij naar hun vader. Ze trekken om op de aarde, en doorwandelen die. En wanneer de zonen Gods samenkomen, zijn er sommigen van hen zeker van zich voor de Heere te stellen; niet om onderwijs te krijgen, want dat is niet mogelijk; ze gaan liever om terecht te wijzen en om de geesten te beproeven. Deze volgden de Zaligmaker enkel om Hem te bestraffen wanneer ze dachten dat Hij verkeerd was. "Hoe kan Deze ons Zijn vlees te eten geven?" "Deze rede is hard; wie kan dezelve horen?" "Gij getuigt van Uzelve; Uw getuigenis is niet waarachtig." "Hij is uitzinnig; wat hoort gij Hem?" Indien er op enige wijze een wonderlijke tentoonstelling der Goddelijke kracht verscheen, schreven zij de eer aan niemand anders toe dan aan hun vader, Hij doet het door Beëlzebul de overste der duivelen.

Achur was nimmer zo onvernünftig in eigen ogen als deze goddelijk zijn in hun eigen oog. Het Eeuwig Evangelie wordt door hen dwaasheid genoemd en alomtegenwoordigheid zwakheid. Maar, "Het dwaze Gods is wijzer dan de mensen, en het zwakke Gods is sterker dan de mensen.", 1 Kor. 1: 25. De stoel der spotters is de hoogste zitbank in het koninkrijk van satan; hij die op die zetel klimt, zit op de toren boven de grond en boven allen rond hem en natuurlijk het dichtst bij hem die de overste en macht der lucht is.

Tenslotte. De volgende in macht, na de duivels, zijn zonde en dood. Zonde heerst tot de dood, en dood heerst vanaf Adam tot Mozes en van Mozes tot nu. Het voornaamste van

satans werk is: het regeren van deze twee staande te houden, of het nu in zijn onderdanen is of door hen.

En wanneer de Zaligmaker Zijn Eigen huisgezin zal opwekken, hen veranderen en aan Zijn heerlijk lichaam gelijk maken, dan zullen de werken des duivels beslissend teniet gedaan worden; en zowel zonden als dood, welke door satan gekomen zijn, zullen de eeuwige ondergang van hemzelf worden en van allen die in zijn eigenbelang sterven.

Dan zal satan met al zijn helse overheden, en machten, samen met zonde en dood en alle dode zondaren met elkaar, vertrekken. Zij zullen met de duivel en al zijn engelen in hun eeuwige woningen gaan, ver genoeg van Christus en al de onderdanen van Zijn Koninkrijk, Dan zal dit gezegde van toepassing zijn. “Hij vangt de wijzen in hun arglistigheid; dat de raad der verdraaiden, gestort wordt.”

Einde

3. KONINKRIJK VAN GOD

"Maar indien Ik door den vinger Gods de duivelen uitwerp, zo is dan het Koninkrijk Gods tot u gekomen." Lukas 11: 20.

Zonde is door satan in de wereld gekomen, en de dood door de zonde. Zonde maakt scheiding tussen God en onze zielen; maar de komst in het vlees van de Zone Gods bracht onze natuur tot God terug, die de zonde gescheiden had. Het bloed van Christus heeft ons - die eertijds door boze werken verre waren - nabij gebracht.

Zonde had zijn begin bij de boom der kennis, en zijn einde aan het vervloekte kruishout. Adam zondigde en stierf, en het paradijs was kwijt. Christus werd tot zonde gemaakt en stierf, en een beter paradijs werd verkregen.

De vrouw, die de eerste in overtreding was, werd veroordeeld om met smart kinderen te baren, en die smart bracht de grote Verlosser der vrouw voort.

Zonde is de enige oorzaak van al onze ellende. Door het zich bewust worden van deze ellende zijn wij gepaste voorwerpen voor Gods barmhartigheid. Door zonde en dood mikte satan op de eeuwige ondergang van de mens, zonde en dood zal de eeuwige ondergang van satan zijn.

Nergens had satan zo'n behagen in dan om de mensheid onder het vonnis des doods te brengen. En dat vonnis, uitgevoerd op Christus, vermorzelde de kop van satan, hijzelf en zijn werken werden teniet gemaakt door dezelfde natuur die hij verdorven had.

Door Christus' komst in het vlees kwam genade en barmhartigheid tot de mens, door de dood van Christus werd de gerechtigheid en heiligheid Gods aangebracht. Satan is verslagen, zonde is in het vlees van Christus veroordeeld en de zondaar wordt behouden; toch verschijnt God rechtvaardig als Hij de goddelozen rechtvaardigt. De zonde wordt om niet vergeven en toch wordt over onze daden wraakgenomen. Vergeving en reiniging is uit vrije genade en toch is God getrouw en recht in het vergeven en reinigen.

De zondaar is duur gekocht en toch uit vrije genade gezaligd en verheerlijkt geworden. Zonde heeft ons allen onder de toorn Gods gebracht, maar doordat die toorn op Christus is uitgestort, is eeuwige liefde aan de mens tentoongesteld. Alle werken des duivels zijn om de menselijke natuur teniet te maken en door een Rechter, in menselijke natuur, zullen alle duivels berecht en teniet gemaakt worden.

Duivels zijn de verklagers der broederen en de broederen zullen de rechters der duivelen zijn.

De mens streefde er naar om Gode gelijk te zijn. en viel onder de heerschappij der gevallen engelen. Christus, zijnde een weinig minder gemaakt dan de engelen des lichts, heeft ons in eer opgewekt boven hen. Christus heeft overheden uitgetogen; daarom moet de Heere Jezus Christus - volgens een oude bepaling - enige roof uit des duivels koninkrijk hebben. Deze zijn de voorwerpen van Zijn liefde, de gekochten met Zijn bloed en moeten daarom de zegetekenen van Zijn overwinning zijn. Hij krijgt hen niet zonder prijs, noch willen zij zich zonder roof aan Hem onderwerpen. "Om den arbeid Zijner ziel zal Hij het zien en verzadigd worden; door Zijn kennis zal Mijn Knecht, de Rechtvaardige, vele rechtvaardig maken, want Hij zal hun ongerechtigheden dragen. Daarom zal Ik Hem een deel geven van velen, en Hij zal de machtigen als een roof delen, omdat Hij Zijn ziel uitgestort heeft in de dood", Jes. 53: 11, 12. Een deel geven van velen (Engels: een deel met de groten), zijn enige uitverkoren onderwerpen de grootste vorsten op aarde. En de roof die Hij met de machtigen zal delen, zijn Gods

Eigen uitverkorenen, die Hem gegeven zijn, en die Hij met de scherpte Zijns zwaards van de sterkgewapende neemt. Hij begint zijn roof,

Ten eerste: *Door het licht Zijns aanschijns.*

"Het volk dat in duisternis wandelt, zal een groot licht zien; degenen die wonen in het land van de schaduw des doods, over dezelve zal een licht schijnen", Jes. 9: 1. Dit is de eerste aanval op het paleis van de sterk gewapende en wordt genoemd: een overzetten van de zondaar. Want zo is het geschreven. "Die ons getrokken heeft uit de macht der duisternis, en overgezet heeft in het Koninkrijk van den Zoon Zijner liefde", Kol. 1: 13.

Ten tweede: *Door de scherpte Zijns zwaards.*

"Te dien dage zal de HEERE met Zijn hard en groot en sterk zwaard bezoeken den leviathan, de langwemelende slang, ja den leviathan, de kromme slomme slang; En Hij zal den draak, die in de zee is, doden", Jes. 27: 1.

1. Dit **licht** maakt **de duivel** woedend, en het toont eveneens de vreselijke staat van de zondaar; het zwaard des Geestes wondt de duivel en ook de zondaar. De woede van satan tegen het licht, rijst op door een nieuwe herinnering aan zijn vorige staat der zaligheid en geluk, hetgeen hem voor een moment vermurwt. Maar de overweging dat alles onherstelbaar is verloren en de gedachte aan toekomstige, eindeloze pijniging, doen al zijn woede en wanhoop opnieuw ontvlammen. En bevindende dat de arme zondaar - die lang zijn wettige gevangene is geweest - in dat licht en zaligheid gaat, hetgeen hij door zijn opstand en hoogmoed verloren heeft, dat prikkelt hem tot afgunst, en dringt door elke kracht van die helse schranderheid; en dit laat hij de arme zondaar weten en voelen. Want bij werpt hem in alle verachtelijke, oneerbare, wanhopige, opstandige en lasterlijke eden, vloeken, verwensingen en smaden - waar hij meester van is - en alles tegen God. Dan beschuldigt hij de arme zondaar om hem in wanhoop te doen verzinken.

Desondanks zijn het terzelfder tijd de duivel zijn eigen zonden. Want zulke dingen kwamen nimmer in het hart van de zondaar eerdadig de duivel het daarin legde. Dit laat ons echter zien dat de stralen van Goddelijk licht hem ontdekken. Deze stralen nemen het masker van satan en van het verstand weg (hetwelk verlicht wordt), en ontdekt satan in zijn duister verblijf.

Dit is duidelijk door de hevige bestrijdingen die volgen. Want wat voor reden heeft hij om te verzoeken, te verleiden, te verlokken, te verschrikken, en ons te bedreigen met zijn toekomstig welslagen en overwicht over ons, indien hij in het hart heerste en ons op zijn wil gevangen kon nemen? Zijn vruchteloze pogingen, en schrikaanjagende bedreigingen zijn voldoende om ons te overtuigen dat de Heere Jezus zijn macht verbrijzeld heeft, hem gebonden door Zijn voorzienigheid, en hem ontwapend van de gehele wapenrusting waarmee hij al wat hij had in vrede bewaarde.

Het koninkrijk van het beest - waarvan gezegd wordt vol duisternis te zijn - zal door het licht van 's Heeren aanschijn, en door **het zwaard des Geestes**, tenietgemaakt worden. Licht zal de vloekwaardige misleidingen van het papisme ontdekken. En het zwaard des Geestes zal de zielen, dergenen die hen aankleven, slaan. "Want de verborgenheid der ongerechtigheid wordt alreeds gewrocht; alleenlijk die hem nu weerhoudt, die zal hem weerhouden, totdat hij uit het midden zal weggedaan worden. En alsdan zal de ongerechte geopenbaard worden, denwelken de Heere verdoen zal door de Geest Zijnsmonds, en tenietmaken door de verschijning Zijner toekomst", 2 Thess. 2: 7, 8. Aldus wordt satan onttroont. "Maar indien Ik door de vinger Gods de duivelen uitwerp, zo is dan het Koninkrijk Gods tot u gekomen."

2. Ten tweede: Beteugelt de Heere, door de kracht Zijns Geestes, de vleselijke vijandschap die het licht haat. Hij buigt de wil van **de zondaar** en maakt hem gewillig. Hij doorzoekt de nieren, doorwondt de geest en maakt het hart eerlijk. En iemand met een eerlijk hart zal roepen: "Doorgrond mij en beproef mij, en zie of er bij mij een schadelijke weg zij, en leid mij op den eeuwigen weg." Ja, hij komt gedurig tot het licht, opdat zijn werken openbaar worden, dat zij in God gedaan zijn. Aldus sneuvelt de vijand. Een allervurigste begeerte naar verzoening met God ontbrandt in de ziel. Hij wordt gewillig en oprecht gemaakt. Hij aanvaardt de straf zijner ongerechtigheid en zou liever onder de roede liggen dan in vleselijke gerustheid. Hij krijgt liever slagen en bittere aantijgingen dan om overgegeven te worden aan de genieting der zonde voor een tijd. "Want het Koninkrijk Gods is niet gelegen in woorden, maar in kracht."

Dus het blijkt dat de onderdanen der duisternis allen door de god dezer wereld verblind zijn, en dat hun harten vervuld zijn met vijandschap en haat tegen het licht. Deze hun haat bemerkt men tegenover elke ziel die door God verlicht wordt, of in wie het ware licht schijnt. Aldus verheugden de Joden zich voor een tijd in het licht van Johannes, maar zeiden daarna: "Hij heeft de duivel." Dus werkt satan om de ogen te verblinden, en wapent de ziel met boosheid op elke hemelse straal die op zijn verduisterd verstand schiet.

Maar, indien God in het hart van een zondaar schijnt, en het kwaad daarvan doorzoekt, beproefd en ontdekt, en door het wonden van de geest, maakt dat het hart oprecht. Het leidt de ziel tot het licht, en legt in de arme zondaar een roepen om genade. De duivel doet zijn best om zo iemand te verbijsteren, te verwarren, voor een raadsel te zetten, van zijn stuk te brengen, te beschamen, te verzoeken, aan te klagen, te verwijten, en bespot hem zelfs van huichelarij in alles wat hij doet. Het werk van satan is om de huichelaar te prijzen, zijn bedrieglijk hart te strelen, zijn verharde consciëntie te stutten en hem tot zelfbewondering te leiden.

Maar de ziel in wie God Zijn macht vertoont is altijd verkeerd en nimmer goed; alles is bedrog, niets echt; alles namaak, niets waar, niets oprecht. Indien hij spreekt neemt hij hem om ieder woord onderhanden. Overvalt hem en beschuldigt hem van onoprechtheid en onwaarheid in alles wat hij gezegd heeft.

Voorde farizeeër met zijn vormen en voor de huichelaar in Sion, is satan een profeet met een fluwelen tong, een pleisteraar, een hervormer, een breukenheler, en een opbouwer. Maar voor de treurende in Sion is hij een bestreffer, een aanklager, een meester-onderzoeker, een afgunstig opmerker, een verraderlijke opziener, een afmattende afbreker, en een vreselijke verwoester van Gods erfgoed. Dit is zijn werk, of hij nu het hart bewerkt door inblazingen, of door zijn dienaars in de preekstoel, satan is niet tegen zichzelf verdeeld. Indien hij dat wel was, hoe zou dan zijn koninkrijk bestaan?

3. Ten derde, staat eigengerechtigheid het Koninkrijk van God in de weg, en moet omvergeworpen worden voordat het Rijk van Christus opgericht kan worden. In dit web hield satan de Joodse Schriftgeleerden en farizeeërs overeind. Zij rechtvaardigden niet alleen zichzelf voor de mensen, maar zij verdedigden hun waarde, en wilden dat ook voor God. Zij zochten gerechtigheid door de werken der wet, en gingen rond om dit te bevestigen, en waren de grootste tegenstanders van het Koninkrijk van God. Zij sloten de mensen daarbuiten. Zij gingen zelf niet in, en die in wilden gaan verhinderden zij. Het is duidelijk dat de biddende verloren zoon in de tempel, en Maria. Magdalena de hoer, vóór hen het Koninkrijk Gods ingingen. Deze pilaar van des duivels koninkrijk, deze verheven afgod van ijdele inbeelding, welke de papisten en de wereld aanbidden, wordt in de harten van Gods uitverkorenen ten onder gebracht.

Ten eerste: Door een toepassing van Gods wet.

Ten tweede: Door de levendmakende werkingen van de Heilige Geest.

De inkomst van de wet, met al zijn vrezen, dienstbaarheid, bedreigingen, en toorn is op zich niet voldoende. Want een zondaar in zwarte wanhoop, en overgegeven tot een verschrikkelijke verwachting des oordeels, zal soms richten met een man, ofschoon hij zijn twist met God niet durft te twisten. Zelf weet ik ook hiervan. Er is zoiets als vreselijke trots, en de duivel bewerkt dikwijls de ergste afvalligen hiermee zozeer dat, wanneer zij een geschil met de kinderen van God hebben, zij zelfs de Schriften zullen verdraaien, hun eigenwaarde verdedigen, en hun vaste bewijsredenen tegen de Koning van Jakob, bijbrengen.

Maar wanneer God de wet aan een uitverkoren vat toepast, laat hij de toepassing gepaard gaan met de doordringende, ontstellende, levendmakende, zelfontledigende, zelfvernederende, en zieldoorborende werkingen van de Heilige Geest der belofte, hetwelk leven aan de ziel geeft, en maakt dat hij zal hongeren, dorsten, verlangen, hunkeren, roepen, bidden, onderzoeken, zoeken, waken en wachten aan de poorten der wijsheid totdat de deur der genade en hoop opengedaan wordt.

Onder zulke omstandigheden wordt een ziel aan alle kanten veroordeeld door de wet, door het Evangelie, door de consciëntie, door elke heilige, door de eigengerechtigde farizeeër, door de geraffineerde huichelaar, door elke bedrieger in de preekstoel, door de algemene wereldling, en door elke bezitter van een dichtgeschroeide consciëntie zonder gevoel, en zelfs door de beesten des velds. Want hij zou liever een dier zijn, een vogel, een reptiel of een insect, dan een menselijk schepsel; alles liever dan een veroordeelde schuldige zondaar, die rekenschap verschuldigd is aan een rechtvaardig en heilig God.

Hij zal u eerlijk vertellen dat elk schepsel in de natuur, die God gemaakt heeft, aan het een of ander goede in de schepping beantwoord of op de een of andere manier God verheerlijkt; maar dat hij dat uit of van zichzelf nooit gedaan heeft, noch ooit zal kunnen, behalve dat God verheerlijkt zal worden in Zijn waarheid, gerechtigheid in zijn eeuwige verdoemenis. Dit ziet hij, dit gevoelt hij en dit wil hij voor God en mensen eerlijk bekennen en belijden.

Het was zo'n overtuiging als deze die de schoonheid van Daniël in verderf veranderde, de schitterende werken van Paulus, in drek en schuim, en de grootse gerechtigheid van Sion in wegwerpelijke klederen. Alle overtuigingen die niet gepaard gaan met de Geest des levens, nemen een einde in zelfmedelijden, in haat tot de Waarheid, in haat tot de heiligen, in een leugenachtig hart, in vijandschap tot God, in het houden van menselijke toejuiching, in droefheid naar de wereld, in duivelse hoogmoed, en in uitzichtloos weeklagen hetgeen allemaal vruchten des doods zijn, of dode werken.

Maar de Geest des levens van God Die de ziel levend maakt, en voor haar bidt met onuitsprekelijke zuchtigen, de toorn en schrik Gods door de wet, verdorren en verwelken alle menselijke luister, ontdoen de zondaar spoedig van zijn wegwerpelijke klederen. Hoewel het hem niet ontdoet van alle betrouwen op zijn eigen arm, en het hem niet altijd doet hongeren en dorsten naar de gerechtigheid - hij werkt hard om dit uit te werken - maar zodra hij van het Evangelie van Christus hoort, dat er zoiets als *een toegerekende gerechtigheid* is, o hoe verlangt hij daar dan naar!

Ik ben ervan overtuigd dat dit Goddelijk leven in de ziel - waardoor de zondaar gaat hongeren en dorsten - eindigen zal in zijn rechtvaardiging ten leven. "Want indien door de misdaad van enen de dood geheerst heeft door dien enen, veel meer zullen degenen, die den overvloed der genade en der gave der rechtvaardigheid ontvangen in het leven heersen door die Enen, namelijk Jezus Christus", Rom. 5: 7.

Eigengerechtigheid is de roem en heerlijkheid van elk soort belijder der natuurlijke godsdienst. Niets dan een toepassing van de wet, gepaard met leven en overtuigingen door de Geest, zullen ooit deze hoogmoed van menselijke eer bezoedelen. "Het gras verdort, de bloem valt af, als de Geest des HEEREN daarin blaast." Satan zal elke ziel, die in zichzelf vertrouwt dat hij rechtvaardig is, overeind houden en tot hoogmoed aanblazen, want dezulken zijn zijn eigen kinderen. Al de Schriftgeleerden en farizeeërs onder de Joden, waarvan Christus verklaarde dat ze uit hun vader de duivel waren, waren zulken die hun eigengerechtigheid zochten op te richten. Maar de huichelaar kan de rechtvaardigheid des geloofs niet verdragen. Hij is een vijand van God Die daarin voorzagt, van Christus Die het uitgewerkt heeft, van het Evangelie dat het openbaart, van de Geest Die het toepast, van geloof dat het aangrijpt en aandoet, van die dienaren die het prediken, en van allen die het zoeken en zich erdoor laten leiden.

In dit beste kleed omhelst de Vader de wedergekeerde zoon. In dit huwelijkskleed ontvangt Christus de bruid. De duivel weet dit en haat het huwelijk. Indien God rechtvaardigt wie kan verdoemen? Dit maakt de aanklachten van satan ongegrond, en ondermijnt de fundering van zijn koninkrijk. Genade zal heersen, maar dan is het "door rechtvaardigheid tot het eeuwige leven, door Jezus Christus onzen Heere", Rom. 5: 21. Wanneer de rechtvaardigmaking toegepast wordt, is de heerlijkmaking zeker. "Die God gerechtvaardigd heeft, dezen heeft Hij ook verheerlijkt." En waar de Zon der Gerechtigheid opgaat, daar gaat hij nimmermeer onder. Al de tijd dat Jozua in de vuile klederen van zijn eigengerechtigheid voor de HEERE stond, stond satan aan zijn rechterhand om hem te weerstaan, hem te smaden, hem te belasteren, hem te verzoeken, hem in verwarring te brengen, en hem tegen te staan.

U kunt hier de brutaliteit van de duivel zien, in de onbeschaamdheid om zelfs over de hogepriester Gods het meesterschap te nemen, en dat in de tegenwoordigheid Gods, en op het ogenblik dat hij wacht op het ambt. Zach. 3. Maar satan hecht geen belang aan heilige ambten noch aan geestelijke wijdingen; of het nu Jozua de hogepriester onder de wet is, of Judas de apostel onder het Evangelie, hij wil de superioriteit hebben zolang als iemand de vuile klederen, van menselijke eigengerechtigheid aanhoudt en erop vertrouwd. "Want zovelen als er uit de werker, der wet zijn, die zijn onder de vloek." En: "Die niet gelooft is alrede veroordeeld." En deze beul wil de overhand over kwaaddoeners hebben. "Maar toen de HEERE zei: "Doet deze vuile klederen van hem weg", en eraan toevoegde, "Zie, Ik heb uw ongerechtigheid van u weggenomen en Ik zal u wisselklederen aandoen", moest de duivel alle aanspraak op zijn buit prijs geven. "De HEERE schelde u, gij satan, is deze niet een vuurbrand uit het vuur gerukt? Zach. 3: 2. Een vuurbrand uit het vuur gerukt, een vergane tak, van een onvruchtbare verdorven en droge boom, half verbrand maar nu uit het vuur van Goddelijke toorn gerukt, en uit het vuur van satans woeden en van het vuur der hel. Daarom is het duidelijk dat de duivel geen betere pilaar voor zijn rijk heeft dan eigengerechtigheid.

De vele duizenden die satan heeft doen opstaan onder de papisten, onder de Arminianen, onder die van de Staatskerk en onder een groot aantal van de afgescheidenen om het te prediken is er een bewijs van. Het is geen wonder, want "Indien satan tegen zichzelf verdeeld is hoe zou zijn rijk bestaan?"

4. Een andere steun van het koninkrijk van satan, welke de Heere afbreekt, is: vals vertrouwen. Satan schenkt bijzondere aandacht aan deze tak van zijn rijk, want hij weet dat ongeloof en vervloeking onafscheidelijk verbonden zijn, en waar ook deze pilaar vast staat is satan zeker van zijn bolwerk. Dit was het eerste zaad van satan, dat Eva in haar gemoed ontving. Hiermede eigende satan zich zijn macht en recht toe. En waar dit vast staat heeft gaten het volle bezit. "Die niet gelooft is almede veroordeeld, maar de

toorn Gods blijft op hem.” Vals vertrouwen hecht geloof aan elke leugen die satan toepast, en ontkent alles dat God zegt. Wanneer God een mens overgeeft tot vals vertrouwen, is het dat zij de leugen zouden geloven en veroordeeld worden, 2 Thess. 2: 11. Dit is kennelijk; kijk waarheen u wilt. Laat Simon Magus aan de stad Samaria voorgeven *dat hij de grote kracht Gods is*, en de hele stad gelooft het en acht de bedrieger. Laat Bar Kochba aan de Joden vertellen dat hij de grote Messias is, en hij wordt aangenomen. Laat de paus absolutie (vergiffenis) beloven en de hemel aan een hele natie natuurlijke mensen, dan zijn er daaromtrent slechts weinig twijfels en bezwaren. Laat de krijgsknechten, die de wacht over het graf van de Zaligmaker hielden, aan Pilatus vertellen dat de discipelen van Christus - terwijl zij sliepen - 's nachts zijn gekomen en het lichaam van onze Heere lichten gestolen, hij gelooft het zodra de hogepriester hem begint te overtuigen. Maar hoewel dit vals vertrouwen nimmer twijfelt aan een leugen, kan het toch geen achtiging hebben voor hetgeen God zegt. Het maakt God tot een leugenaar, 1 Joh. 5: 10. Ja, en spreekt het ook uit.

Elisa vertelt aan de Sunamietische dat zij een zoon omhelzen zou, zij antwoordt: ‘Neen, mijnheer, gij man Gods, lieg tegen uw dienstmaagd niet. Dezelfde profeet voorspelt dat er een maat meelbloem voor een sikkkel verkocht zal worden en twee maten gerst voor een sikkkel, in de poort van Samaria. Een ongelovige antwoordde. “Zie, zo de HEERE vensteren in de hemel maakte, zou die zaak kunnen geschieden.” Jezus zei: “Ik ben het Licht der wereld; die Mij volgt zal in de duisternis niet wandelen.” De Joden antwoordden: “Gij getuigt van Uzelven; Uw getuigenis is niet waarachtig”, Joh. 8: 12, 13. God vertelde aan Eva, toen ze van de boom der kennis gegeten had, dat ze zekerlijk sterven zou. De duivel vertelde haar dat ze niet zou sterven maar ze zou als God wezen. Al het vertrouwen dat ze in Gods bedreiging had, wierp ze weg, maar omhelsde beide leugens van satan. Dit is een van de verheven dingen in het bolwerk van satan dat zichzelf tegen God verheft, en tegen de kennis van Hem.

Maar Christus werpt, door de wapens onzer geestelijke krijg, het bolwerk en deze hinderpaal van satan neer. Wat God ook met kracht tot de zielen van Zijn uitverkorenen zendt, is de genade des geloofs - door de Geest - een bestanddeel in die Goddelijke kracht of macht. "Zo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods." Wanneer God door de bediening van Zijn dienstknechten, Zijn Woord met kracht zendt, zodat de zondaar wordt veroordeeld, schuldig verklaart, en de gedachten zijns harten openbaar gemaakt worden, zal hij op zijn aangezicht neer vallen en God aanbidden, en vertellen dat God in waarheid in die dienstknecht is. Dit is sterk geloof in vreselijke dingen; hier zijn vreselijke gewaarwordingen en vreselijke dingen in gerechtigheid, en een sterk vertrouwen dat dit de kracht Gods is, en hij vertelt het in waarheid. Wat een mens waarneemt dat gelooft hij, geloof en kracht gaan altijd samen. Geloof staat niet in de wijsheid der mensen, maar in de kracht Gods. Toen Petrus zijn gehoor het bloed van Christus aanrekende, geloofden allen, die de scherpste van het zwaard gevoelden, in die toerekening en riepen om genade, (Hand. 2). Het in de ziel gewrocht geloof aanvaardt alles wat God zendt; noch zal de kracht des geloofs - hoewel sterk in een uitverkoren vat - het geloof van God of het Woord vruchteloos maken.

Elk begrip die een zorgeloze zondaar van God koestert is vals en hem niets waard. Hij praat over Zijn barmhartigheid en goedheid, medelijden en ontferming, maar hij kan niet verdragen om over Zijn soevereiniteit te horen, Zijn heiligheid, rechtvaardigheid, waarheid, onveranderlijkheid of vreselijke majesteit. Niet een van de onderdanen van satans koninkrijk hebben dat in hun geloofsbelijdenis, behalve hier en daar iemand die opgeblazen is en in het oordeel des duivels valt; en dan moet hij wel als de duivel doet, “geloven en sidderen.” Maar dit is een hopeloos geloof hetwelk met des duivels inkomst meekomt, wanneer hij terug komt om het huis - waarvan hij uitgekomen is - in bezit te

nemen, hetgeen het laatste stadium van de vijand is en het slechtste einde van de zondaar. Het was dit geloof waardoor het hart van Judas bewerkt werd toen satan in hem voer, en waarvoor satan zich inspant om dat te versterken en te bevestigen. Menigmaal verlicht satan zichzelf van een deel van zijn last door zijn pijlen te verkwisten op de prijs zijner overwinning.

Maar de overtuigingen van Gods uitverkorenen gaan gepaard niet voordurende zuchtigen van een Geest der smekingen, en een overzadelijke dorst naar de genade Gods; een gedurige vrees dat hij zijn overtuigingen kwijt zal raken, of dat het de verkeerde kant op zal gaan, een vrees om aan zichzelf overgelaten te worden, of om aan de hardigheid van zijn hart overgegeven te worden. Zó vermoeid is hij van zijn eigen weg, en zo ziek van zichzelf. En die ziel die liever zijn last tot aan het graf mee zou willen dragen - indien hij bij de dood hoop mocht krijgen - dan om overgegeven te worden tot vleeselijke gerustheid en een wereldse geest, is de man die de roede hoort, Micha 6: 9; en de man die aan de straf zijner ongerechtigheden een welgevallen heeft, Lev. 26: 41-43. Hij is de hongerige ziel voor wie alle bitter zoet is. Aan zulken wordt de belofte gedaan: "Dan zullen die komen die in het land van Asser verloren zijn."

Christus Jezus, Die de alomtegenwoordige God is, wanneer Hij komt om Zijn Koninkrijk in het hart van een arme zondaar op te richten, ontdekt of openbaart Zichzelf niet meteen geheel. Het is zoals de bruid verklaart: het is éérst de *stem* mijns Liefsten. Het levengevende Woord der bestraffing doordringt, onderzoekt en beproeft onze harten, hetwelk eerst komt. Dit doet ons neerzinken, en de zaligheid lijkt voor zo een onmogelijk.

Maar, "Zie, Hem, *Hij komt*, springende op de bergen, huppelende op de heuvelen." De berg Sinaï staat ons droevig in de weg. De uitverkiezing (een berg van koper genoemd, Zach. 6: 1), de macht van satan en de enorm grote lijst van onze zonden, staan ons allen als zoveel bergen in de weg. Maar, "Alle bergen en heuvelen zullen vernederd worden; en wat krom is, dat zal recht, en wat hobbelachtig is, dat zal tot een vallei gemaakt worden. En de heerlijkheid des HEEREN zal geopenbaard worden, Jes. 40: 4.

Het volgende gezicht dat de bruid op Hem had was iets dichterbij dan het vorige. "Hij staat achter onzen muur", Hoogl. 2: 9. De ceremoniële wet was een muur die Christus verborg. Het Wezen was verborgen door de schaduw. Haar toen Hij Zichzelf aan de bruid ontdekte vloten de schaduwen. Toen Hij in het vlees kwam brak Hij de middelmuur des afscheidsels, en maakte Jood en beiden één; en geeft ons beiden, door een Geest, toegang tot de Vader, en zelfs gemeenschap met Hem.

5. Voorts staat onze eigen vermeende verdienste ons droevig in de weg. "Des rijken goed is de stad zijner sterkte, en als een verheven muur in zijn inbeelding." Maar Christus zendt altijd de rijken ledig weg, en verkwikt ons nimmer totdat wij arm van geest worden. Het Koninkrijk van God wordt aan zulken beloofd. Wanneer de bovengenoemde muur verbroken is komt Hij wat meer naderbij. "Kijkende uit de vensteren", Hoogl. 2: 9.

Deze vensteren zijn, ten eerste, de Evangelie-leer, waarin Christus als het onderwerp daarvan naar voren komt. In deze spiegel ziet de natuurlijke mens zijn aangezicht, en ook zijn hart. In dezelfde spiegel is de Heere te zien. "De heerlijkheid des Heeren als in een spiegel aanschouwende, worden naar hetzelfde beeld in gedaante veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest", 2 Kor. 5: 1.

De glasvensters van Sion zijn de stralende, luisterrijke volmaaktheden Gods schijnende in Christus Jezus, weerkaatsend op het Woord Zijner genade. "En uw glasvensters zal Ik kristallijnen maken en uw poorten van robijnstenen en uw ganse landpaal van aangename stenen. En al uw kinderen zullen van den HEERE geleerd zijn", Jes. 54: 12.

Vandaar blijkt het dat deze glasvensters en poorten een ten toon spreiding zijn van de heerlijkheid Gods wanneer een arme zondaar ingaat in de tegenwoordigheid, genade, gunst en vreugde des Heeren en begunstigd wordt met een zalvende ondervinding van Zijn heerlijke genade.

Wanneer deze vensteren van omhoog door de bediening des Woords geopend worden, Jes. 24: 19, hoe vliegen dan - wanneer het gerucht overal bekend wordt - de arme ontwaakte zondaars daarheen! "Wie zijn dezen, die daar komen gevlogen als een wolk, oen als duiven tot haar vensters?" Jes. 60: 8.

Verder, het gemoed en het verstand van een mens zijn de glasvensters der ziel, evenals de ogen dat zijn van het lichaam. En telkens als Hij in de ziel schijnt - gelijk de zon - verlicht Hij ons en verwarmt onze harten. Dit zijn de zielverrukkende ontdekkingen die Hij van Zichzelf maakt wanneer Hij door de vensters kijkt. Aldus zien wij Hem door een spiegel in een duistere rede. Maar in de toekomst zullen wij Hem zien van aangezicht tot aangezicht.

Het laatste gezicht wat de bruid van Hem had was: blinkende uit de traliën, Hoogl. 2: 9. Een tralie is een houten of ijzeren raam met spijlen. Sommige delen daarvan zijn geheel open. Waar de traliën gesloten zitten is het volkomen donker en duister. Er is bij tijden een heerlijke lichtstraal die elke genade des Geestes in het hart beschijnt. Maar daar is aangeboren verderf hetwelk, zoals bij de houten tralie, er betreurenswaardig tussenkomt, en het licht verduistert. Het licht schijnt in de duisternis (in deze zin), en de duisternis heeft Hetzelve niet begrepen. Soms worden wij door het licht Zijns aanschijns wonderlijk getroeteld, wat ons met vreugde en blijdschap vervult; maar dit wordt gevolgd door verlatingen. "Als Hij het aangezicht verbergt, wie zal Hem dan aanschouwen?" "Hij houdt het vlakke Zijns troons vast; Hij spreidt Zijn wolk daarover." Wanneer Hij verschijnt stroomt genade; als Hij verborgen is strijden de verdorvenheden hard.

Door dit traliwerk vertoont Hij Zichzelf. Want als de Bruidegom ons bezoekt welk een hemelse maaltijd geniet dan de ziel! Maar als de Bruidegom van ons genomen is, dan vasten wij i. die dagen; want de bruiloftskinderen kunnen niet vasten terwijl de Bruidegom bij hen is.

's Heeren afwezigheid en de werkingen van onze verdorvenheden verscherpen onze eetlust. En 's Heeren bezoeken en verlevendigungen van Zijn werk verschaffen ons oneindige volheid en voldoening. Dus de Heere ontdekt Zichzelf geleidelijk en door langzame vorderingen komen de harten van de geliefden Zijner ziel naderbij, wanneer Hij komt om de sterkgewapende uit te werpen, en om de troon (de eerste plaats) van onze genegenheden in te nemen.

Daarom blijkt het ook, dat overtuigingen door de wet, en Goddelijk leven door de Geest, samen met hevige bestrijdingen worden toegezonden om ons te vernederen en te verootmoedigen, week te maken, te tuchtigen en te ontledigen, zodat het Koninkrijk Gods zeer begeerd mag worden, ernaar gezocht en dat er een waarneembare behoefte naar zijn mag. Want, "Zo wie het Koninkrijk Gods niet zal ontvangen als een kindeken, die zal geenszins in hetzelve komen."

Het Koninkrijk Gods bestaat in kracht, in gerechtigheid, vrede en blijdschap in de Heilige Geest. Deze kracht ontroont satan, verderft de heerschappij der zonden, en verlost ons van de vreze des doods. Gerechtigheid rechtvaardigt ons van alle zonden, alle dingen en alle schulden. Vrede is de gezegende uitwerking van vergeving, en een zeker bewijs van gunst en vriendschap met God. Blijdschap ontspringt door de gewaarwording van Goddelijke liefde en een hoop op de toekomstige heerlijkheid. Het is onder de werking van de Heilige Geest dat deze dingen gezien worden, gekend, waargenomen en genoten. En al deze dingen dragen een eeuwigdurende dagtekening.

De gelovige vindt in de Koning van Sion eeuwigdurende sterkte. Jezus heeft voor ons eeuwigdurende gerechtigheid aangebracht. Hij schenkt ons eeuwige vrede, en belooft dat wij met eeuwige blijdschap tot Sion zullen wederkomen, en dat genade tot in het eeuwige leven heersen zal. En genade is niets minder dan eeuwige liefde.

De stoel der spotters is de hoogste zetel in het koninkrijk van satan; aan de voeten van de Zaligmaker de hoogste zetel in het Koninkrijk van Christus. De hovaardigste belijder is de grootste man in het rijk van satan en het meest gelijk aan zijn soeverein; en hij die zichzelf vernedert gelijk een kindeke dezelve is de grootste in het Koninkrijk van God.

Einde